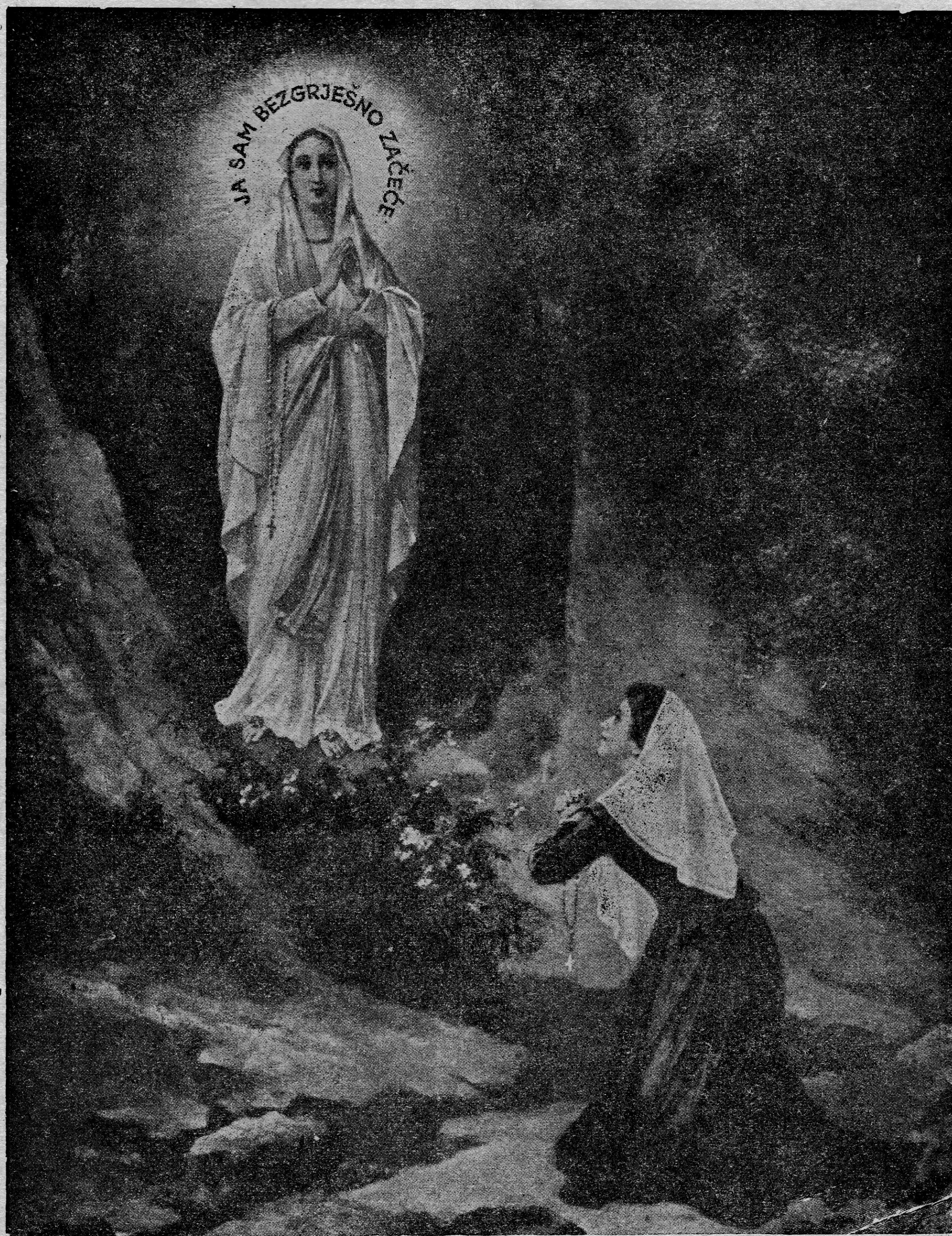
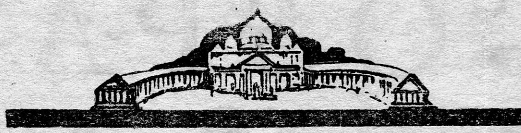
Poštarina plaćena u gotovu

NAŠA GOSPA LURDSKA

1935 BROJ 11

CRKVENA GODINA

STUDENI 1935.

1. **P. Svi Sveti.** „Poslije toga vidio sam mnoštvo veliko, koje nije mogao nitko izbrojiti, iz svih naroda i puka i jezika, gdje stoje pred prijestoljem i pred Jagnjetom, obučeni u bijele haljine i palme u rukama njihovim." — P r v i p e t a k. Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine presv. Srca, presv. Sakramenta i Apostolstva molitve, te, uz obične uvjete, svi vjernici, koji obave razmatranje o dobroti i ljubavi presv. Srca prema nama. — Od današnjega podneva do sutrašnje ponoći mogu dobiti svi vjernici potpuno oproštenje za duše u čistilištu, kolikogod puta posjete crkvu, u kojoj se čuva presv. Otajstvo i ondje mole na nakanu svetog Oca Pape. Svete Sakramente moraju primiti na današnji ili sutrašnji dan ili osmini prije, odnosno poslije ovih dana.

2. S. D u š n i d a n. „Smilujte mi se, smilujte barem vi, prijatelji moji, jer ruka me Gospodnja taknula..." — P r v a s u b o t a. — Potpuno oproštenje, uz obične uvjete mogu dobiti vjernici, koji obave kakvu pobožnost na čast Neokaljanoj, da Joj zadovolje za nanesene uvrede. Oproštenje navedeno jučer za duše u čistilištu vrijedi do današnje ponoći.

3. **N.** 21. *po Duhovima.* H u b e r t o. — Oproštenja kao na prvi petak.

4. P. K a r l o B o r o m e j s k i. Kardinal-nadbiskup milanski, veliki crkveni reformator.

5. U. M i r k o, ispovjednik.

6. S. L e o n a r d o. — Prva srijeda. — Potpuno oproštenje, uz obične uvjete mogu dobiti vjernici, koji obave kakvu pobožnost na čast sv. Josipu.

7. Č. A n đ e l k o. — Prvi četvrtak. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine presv. Sakramenta.

8. P. B o g o m i r.

9. S. B o ž i d a r, mučenik.

10. **N.** 22. *po Duhovima.* — A n d r i j a, A v e l i n ispovjednik.

11. P. M a r t i n, biskup, veliki čudotvorac.

12. U. M a r t i n, papa, mučenik.

13. S. S t a n i s l a v K o s t k a, ispovjednik iz Družbe Isusove, zaštitnik mladeži.
D i d a k, ispovjednik iz franjevačkog reda. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

14. Č. J o z a f a t, nadbiskup polocki, mučenik za sveto Sjedinjenje. Vjernicima se preporučaju molitve za sveto Sjedinjenje, širenje Apostolata sv. Ćirila i Metodija i „Naše Gospe Lurdske" kao glasila Apostolata. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

15. P. A l b e r t V e l i k i, biskup i crkveni učitelj iz dominikanskoga reda.
L e o p o l d, ispovjednik. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine karmelskog škapulara.

16. S. E d m u n d, ispovjednik. G e r t r u d a, djevica.

17. **N.** 23. *po Duhovima.* — G r g u r, biskup i veliki čudotvorac.

18. P. R o m a n.

19. U. E l i z a b e t a, zaštitnica III. Reda sv. Franje. Članovi mogu dobiti potpuno oproštenje.

20. S. F e l i k s V a l., ispovjednik.

21. Č. P r i k a z a n j e B l. D j e v i c e M a r i j e u hramu jeruzalemskom. U crkvi je sačuvana predaja, da su sv. Joakim i sv. Ana prikazali svoju kćerku u hramu na Gospodnju službu. Neki sv. Oci misle, da je Bl. Djevica imala već u djetinjoj dobi posvemašnju porabu razuma, pa se sama prinijela Gospodinu na posvemašnju službu. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine sv. Krunice, Karmelskog škapulara i III. Reda sv. Franje (ujedno opće odrešenje).

22. P. C e c i l i j a, djevica i mučenica, zaštitnica crkvene glazbe. — Za Hrvate katolike postoji u Zagrebu (Kaptol br. 31) Društvo sv. Cecilije, koje se brine oko promicanja prave crkvene glazbe. Vjernicima se preporuča moliti za društvo i raditi po nakani društva. Jednako se preporuča, da muzikalni vjernici naručuju Kantual, zbirku hrvatskih pučkih crkvenih pjesama i liturgijskih napjeva. (Naručuje se: Vijenac, Zagreb, Kaptol, br. 29.).

23. S. K l e m e n t, papa, mučenik.

24. **N.** 24. *po Duhovima.* I v a n o d K r i ž a, ispovjednik i crkveni učitelj iz Karmelskog reda. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine karmelskog škapulara, i, uz obične uvjete svi vjernici, koji barem triput u tjednu zajednički mole Gospinu krunicu.

25. P. K a t a r i n a, djevica, mučenica, zaštitnica znanosti.

26. U. I v a n B e r c h m a n s, ispovjednik iz Družbe Isusove, zaštitnik mladeži.

27. S. V i r g i n i j e, biskup.

28. Č. S o z e n, učenik sv. Pavla Apostola. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

29. P. S a t u r n i n. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

30. S. A n d r i j a, apostol, propet na križ u Ahaji. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi, uz obične uvjete, Družbe sv. Petra Klavera, ako mole za raširenje svete vjere.

D. H.

XV. Hodočašće u Lurd u godini 1936.

Svima je poznato, da svake godine polazi i iz naše države hodočašće u Lurd. Tako će, ako dragi Bog dade, poći i u godini 1936. Idemo onamo, jer nas Gospa zove: Hoću da mi ovamo (Lurd) mnogi dolaze, da dolaze u procesijama. A Naša Gospa Lurdska obilno nagrađuje one, koji se Njezinom pozivu odazovu. Nagrađuje ih premnogim milostima i na duši i na tijelu.

Njezinom se majčinskom pozivu odazivlju narodi iz stranih država i zemalja, koji su mnogo dalje od Lurda, nego li smo mi. Ne ćemo dakle da budemo zadnji, kad Gospa zove. Mi baš Hrvati mnogo imademo da zahvalimo Gospi.

Ne ćemo dakle da drugi narodi slušaju Gospin poziv, a mi ne. Poći ćemo k našoj dragoj Gospi u Lurd u mjesecu kolovozu, kako to običavamo svake godine. Neka se već sada počne spremati, koji mogu i koji kane poći.

STALNO VODSTVO LURDSKIH HODOČAŠĆA
Zabreb, Kaptol 29.

„NAŠA GOSPA LURDSKA" izlazi svakog mjeseca jedamput. Pretplata 15 Din na cijelu godinu (za inozemstvo 30 Din.) Pojedini broj 1·50 Din. — Uprava „Naše Gospe Lurdske", Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. „Našu Gospu Lurdsku" izdaje Konzorcij Kuće Dobre Štampe. Za vlasnika, izdavača i uredništvo odgovara Dr Josip Andrić, Zagreb, Trenkova ulica 1. Tisak Tiskare Narodne Prosvjete, Zagreb, Trenkova 1. Za tiskaru odgovara Rajmund Šušin, Zagreb, Kuhačeva ul. 2. II. kat

NAŠA GOSPA LURDSKA
GODINA VIII. UREĐUJE DR PAVAO LONČAR BROJ 11.

NAŠA GOSPA LURDSKA I NAŠ SMRTNI ČAS

Blagdan naših zagovornika Sviju Svetih.

Sveta naša vjera rado nas upozoruje, da imademo velike koristi od toga, što nas zagovaraju sveci Božji u nebu. Zato nam neprestano u godini postavlja pred oči sad ovoga sad onoga sveca Božjega. Čini to zato, da se sjetimo njegova sveta života i da ga nasljedujemo. A čini to i zato, da ga molimo, neka nas zagovara kod dragoga Boga. Zagovor svetaca mnogo može, jer su oni prijatelji Božji. Oni su svršili svoj boj na zemlji. Oni su dali Bogu račun i potpunu zadovoljštinu za svoj život na zemlji. Oni uživaju trajnu milost i prijateljstvo Božje. Za to nam mogu mnogo pomoći kod Boga.

Iz gornjih razloga je sveta Crkva odredila, ne samo blagdane pojedinih svetaca, nego hoće da se jedan dan u godini sjetimo sviju svetaca, pa i onih, na koje nijesmo prije mislili i ne znamo za njihova imena. Imade ih, kojima Crkva i nije odredila posebni dan u godini, a hoće, da ih se sjetimo i da im se preporučimo. Zato je eto svetkovina Svih Svetih 1. studena svake godine.

Dušni dan i njegovo značenje za nas.

Odmah drugi dan iza svetkovine Sviju Svetih, odredila je sv. Crkva 2. studenoga dan, kojega zovemo „Dušni dan". Dva su razloga, zašto je sveta Crkva uredila i ovaj dan. Prvi je razlog, da se sjetimo na taj dan sviju vjernih pokojnika, koji su preminuli u milosti Božjoj i otišli na Božji sud. Oni su također trajno u prijateljstvu Božjem, ali neki još imadu zadovoljiti pravdi Božjoj. Mi im možemo pomoći svojim molitvama i dobrim djelima. Mi im i moramo nastojati pomoći. Naša je to dužnost i zato jer među njima imade i naših rođaka, a i možda i takovih, kojima smo mi krivi, da trpe u čistilištu. Mi smo im dužni pomoći još i zato, jer su oni naša draga braća, koji s nama i sa svetima u nebu čine jednu zajednicu, koja se zove Općinstvo svetih. Baš zbog te zajednice i nama mogu pomoći i sveci Božji u nebu, i mi možemo pomoći skratiti muke duša u čistilištu. Oni si sami ne mogu skratiti tih muka. A nama ne će te duše zaboraviti naših dobročinstava. Dapače i oni nama mogu pomoći još dok su i u čistilištu, jer su i oni u trajnom prijateljstvu Božjem. Zato dragi Bog rado sluša i njihov zagovor. Zato pobožne duše na zemlji i rado prizivaju u pomoć i duše u čistilištu.

Dušni dan i naš smrtni čas.

No dušni dan nas još mnogo i mnogo sjeća naše smrti. Kad se mi sjećamo mrtvih, nužno mislimo i na to, da ćemo i mi k njima. Samo ne znamo kada i gdje. Ali sigurno je to, da ćemo umrijeti. Sigurno je, da ćemo umrijeti i da nam se svaki dan sve više približuje taj čas, kad nam je poći s ovoga svijeta na račun pred Boga. Život naš i nije drugo, nego neprestano približavanje našoj smrti. Zato bi cijeli naš život i morao biti neprestana priprava na smrt. I što se više približava čas smrti, to bi naša priprava morala biti veća. To znači, svakim danom sve veća, jer smo svaki čas i svaki dan sve bliže smrti. Naša zadaća na zemlji i nije drugo, nego služiti za sretnu vječnost. Sigurno je to, kako smo živjeli, onako ćemo i umrijeti. Drvo se ruši na onu stranu, na koju i visi. Mnogo treba muke i napora, da padne na drugu stranu. No i onda vrlo teško pada na drugu stranu i na drugo mjesto, nego li je visilo. Zato treba mnogo spretnosti i vještine.

Đavao se mnogo trudi, naročito u smrtnom času, da smete koliko može i dobre, a kamo li ne će one, koji su mu nasjedali, njemu bili skloni i s njim prijateljevali za života. Mnogo treba milosti Božje i baš zagovora bl. Djevice Marije, da se duša odupre taj čas đavlovim napastima. Lako joj je odbiti đavla, ako je Bogu služila i tako se neprestano pripravljala na smrt. Mnogo joj je to teže, ako je u životu slušala napasti nečistoga duha, đavla i s njim prijateljevala po grijehu.

Najveća pomoć u smrtnom času u Mariji.

Sigurno nam je najveća pomoć da služimo Bogu, a odupiremo se đavlu i za života i u smrtnom času baš zagovor bl. Djevice Marije. I sama nam Crkva to svjedoči, koja je uvela u porabu i takovu molitvu Njoj. U Marijinoj naime molitvi „Zdravo Marijo" neprestano zazivamo zagovor Marijin i za naš svakidašnji život i za čas smrti. U toj molitvi molimo drugi dio ovako: „Sveti Marijo Majko Božja, moli za nas grješnike sada i u čas smrti naše. Amen." Mi dakle u toj molitvi molimo dvostruki zagovor Marijin, a taj je, da nas zagovara i sada i u času smrti naše.

Kad se Naša Gospa Lurdska ukazivala Bernardici u spilji masabjelskoj u Lurdu, Bernardica je uvijek tada molila svetu Krunicu t. j. uz otajstva svete Krunice izgovarala je pedeset puta: Zdravo Marijo i moli za nas grješnike, sada i u čas smrti naše. Marija nije molila s njome, jer Joj Njezina poniznost nije dopuštala, da sama sebe pozdravlja, premda je to molitva naše svete Crkve. Ali se činilo, da je brojila: Zdrave Marije i u njima svršetak, koji glasi: „Moli za nas sada i u čas smrti naše", jer je i Ona u svojoj ruci prebirala zrnca Krunice, koju je držala.

Ako je Naša Gospa Lurdska brojila Zdrave Marije i njihov svršetak, kad ih je molila Bernardica, onda ih Ona sigurno broji kad ih i mi molimo. Mi ih ne bismo sigurno mogli izbrojiti, ali njihov veliki broj pamti naša draga Gospa Lurdska. I ako mi milijun puta molimo Zdravo Marijo, milijun puta molimo našu Gospu i za naše dobro koje nam treba onaj čas, i za dobro u času smrti naše. Takova molitva ne može biti neuslišana!

Naša Gospa i sakramenat posljednje pomasti.

Tko moli tako Zdravo Marijo i njezin svršetak, često si izmoli po Gospinom zagovoru i ono sredstvo, koje je sveta Crkva odredila, da bude pomoć teško bolesnima, a to je Sakramenat posljednje pomasti ili svetoga ulja. Zove se tako, jer je to posljednje što prima bolesnik za dobro svoje duše i tijela, kad je u teškoj bolesti. Prema tomu taj sakramenat ima trostruku zadaću: 1. da lakše podnosimo teškoće bolesti i odupremo se đavlu i napastima; 2. da nam se oproste zaboravljeni grijesi i vremenite kazne; 3. da nam povrati tjelesno zdravlje, ako je to nama korisno za spasenje.

Mnogima je taj sakramenat povratio tjelesno zdravlje, ako ga baš prekasno nijesu primili. Upravo u Lurdu imade čudesnih ozdravljenja baš po primanju ovoga Sakramenta. Pa i sama je sveta Bernardica, miljenica Marijina, tri puta primila Sakramenat posljednje pomasti i tri puta ozdravila. Pa kad su joj ga četvrti puta htjeli dati, protivila se tomu, ako joj ga opet hoće dati samo s tom nakanom, da tjelesno ozdravi, jer je željela što prije k svojoj dragoj Gospi. Međutim se rado pokorila volji Božjoj. Sigurno je i ona dobivala te milosti svetoga Sakramenta posljednje pomasti pomoću mnogih molitava: Zdravo Marijo i njezina svršetka, koje je ona tako često molila.

Ako dakle toliku pomoć imade ova molitva Majke Božje, onda je rado i često molimo, da tako mislimo više na svoj smrtni čas, na koga nas sjeća Dušni dan, da si tako izmolimo sretan smrtni čas onda, kad bude Božja volja. Združimo rado svoje molitve s onima u Lurdu, koji je grad Marijine molitve: Zdravo Marijo i prema tome grad molitve za sretnu smrt. A Naša Gospa Lurdska, osobita zaštitnica i zagovornica sretne smrti neka nam izmoli, da nam sretna i blažena bude smrt, kad bude to Božja volja. Naša Gospa Lurdska moli za nas, sada i u čas smrti naše!

Dr P. Lončar.

LJEPOTA I ČAR LURDA

Sve što je lijepo privlači ljudsko srce. No, dogodi se često puta da i kod najljepše stvari znademo ipak reći i opasku „samo” da nije ovo ili ono. To je za Lurd posve isključeno.

Ljepota Lurda potpuno osvaja i opaja. No, da ljudske duša i srce mogu utonuti u tajne ove ljepote traži se dvoje: prvo, pristupit, sa svom jednostavnošću srca i duše; i drugo otrgnuti se od svega, što se zove oholost i taština.

U čem je ljepota Lurda?

Ljepota Lurda je nešto posve duhovnoga. I upravo u tome leži ključ svega njegova čara i privlačivosti.

Tko je ondje bio, uvjerio se je, da se ljepota Lurda nalazi doduše u nevidljivoj ali sigurnoj i osjetljivoj prisutnosti One, koja je sva ljepota, sva milost; koja je „Uzrok naše radosti”.

Radost Lurda se ne može isporediti s nikakvom radosti na svijetu. Odmah, već pri dolasku u Lurd, obuzme čovjeka tolika milina, da mu ispuni svu dušu kao slatki i moćni dah. Ta se milina odrazuje na svim licima, pače i najvećih bolesnika, izražajem vanredne vedrine i zadovoljstva. U Lurdu se ne smije, a ipak svima titra sretni smiješak, ma da su oči okupane suzama.

Da, takova je posebna ljepota u Lurdu. Ondje ne mariš ni za što nisko, ni za što nesavršeno, a ni ružno ako uopće postoji.

Povjesničari nam Bernardičini kažu, da je Njeno lice, inače obično, u času ukazanja bilo preobraženo tako, da se to ne da izreći. „Sve njene crte lica, piše Lassere (čit. Laser) kao da su se dizale i ulazile u neki uzvišeni nadzemaljski kraj slave i sreće. Na licu Joj lebdilo vanredno čuvstvo blaženstva i milja, koje nije od ovoga svijeta. ”

Ovakovo preobraženje, dakako u daleko manjem stupnju, proživljuje svatko, tko stupi na lurdsko tlo. Prilazeći ovom čudotvornom tlu, uzdižu se duše iznad sebe. Na licima pojedinaca i cijelih skupina odrazuju se žarke molitve i duboka vjera. Ničemu niskomu tamo nema mjesta!

* * *

I priroda je u Lurdu tako lijepa. Upravo se čini, da oduvijek raskošna i lijepa priroda slavi i veliča veliko čudo, kojemu je bila svjedokom. Na krajevima obzorja uzdigli su visoko svoje ponosne glave pirenejski vrhunci, da vide Onu, koja silazi s nebeskih brežuljaka, lijepa kao mjesec, a sjajna kao sunce.

A ondje opet, kroz zelena podnožja, glasno šume tajanstveni valovi rijeke Gave i njezinih pritoka svoje vječne hvalospjeve. S ushitom pozdravlja, svaki čas, Lijepu Gospođu, sve što živi.

Značenje i ljepota lurdskih crkvi i mjesta.

A kako su krasne one tri predivne crkve, što su se uzdigle visoko jedna poviše druge k nebu pod oblake! Gle, ona posljednja sakrila je u svome vrhu čarobna zvona, koja danju i noću oglasuju najnježniju i najslađu himnu na svijetu: Ave, ave Maria... Zdravo, zdravo Marijo. Nema srca, kojega ne bi dirnula ova melodija mekana i topla.

Tri su crkve i tri značenja. Donja crkva svete Krunice, crkva je presvete Euharistije. Kao mila Majka dočekuje svoju bezbrojnu djecu s punim ciborijem. Nebeskom hranom hrani gladne i potrebne duše, a neiskazano milim pogledom miluje svu svoju nejaku djecu.

Srednja crkva je crkva oproštenja i pokore. Ona kao blagi i dobri otac širi ruke prema iz-

gubljenom sinu i u dobroj svetoj ispovijedi vida rane njegove i dozivlje na novi sretni život milosti. I izlaze iz ove crkve novi junaci spremni za novi boj za najsvetije ideale.

Treća najgornja crkva je crkva zahvalnosti, sreće i blaženstva. Tu je zlatom uklesana najdublja i najtoplija hvala ljudskoga srca. Hiljade i hiljade zahvala najjači su svjedoci čudesnih milosti, koje je Lijepa i Divna Gospođa podijelila zemaljskoj svojoj djeci.

Sa svakoga se zlatnoga slova odrazuje neizmjerna sreća i blaženstvo uslišane vjerne duše. Sjaji i sjati će do konca svijeta prevelika dobrota Božja, koja nama nevrijednima dade tako divnu i dobru Majku!

I kada Lurd ožive velike i brojne skupine hodočasnika sa svih strana svijeta, diže se k nebu, preko svih tih crkvi i mile Spilje snažna, jurišna molitva do neba. Ta se molitva ne samo čuje, nego i vidi, pa zato i inovjerci primjećuju onda: „to je ljepota!"

A kada se, počevši od Spilje, počne odvijati najskladnija procesija prateći Gospodina u presvetom oltarskom Sakramentu, s užarenim svijećama i srcima, uzdrhće sva priroda unaokolo od zanosnih pjesama Gospodinu i Majci. Da, u taj čas prizna i najokorjelije srce: „uistinu, to je ljepota!"

Lurd kutić raja na zemlji.

Da, Lurd je zemlja nebeske sladosti. Lurd je predivna oaza i nepresušni osamljeni izvor radosti, određen za to, da siromašnom ljudstvu daje predosjećaj raja.

O, mili grade! Tvoje ljepote dižu dušu ljudsku iznad zemlje! Tvoji čari uznose i usrećuju srca bez taloga!

Lurd, čujte svi, grad je sreće, zadovoljstva i ljepote neviđene! Tko ga je samo jednom vidio, prirasao je onamo cijelom svojom dušom i srcem!

O, budi nam nebrojeno puta pozdravljen iz dna duše mili naš Lurde, ti nezaboravni kutiću nebeskoga raja!

O, kako bi bilo lijepo ondje živjeti, a slatko umrijeti! *Priredila*: **M. M.**

Na obranu vjere

Uskrsnuće Isusovo dokazuje Njegovo Božanstvo

Proroci i Evanđelja ispovijedaju i dokazuju božanstvo Isusa Krista. Značaj, život i nauka odaju Kristovo božanstvo. Najveći čovjek i svetac izjavljuje i uči, da je On Bog. On to i čudesima dokazuje. No Židovi su ga razapeli i ubili, pao im je u ruke kao žrtva. Je li dakle svemu kraj? Da li Bog umire? Ne. Bog ne može da umre, on mora da nadvlada samu smrt i da živi i vlada do vijeka.

1. Isus je sigurno umro i bio je pokopan

Židovi su prigovorili Isusu, da pomoću kneza đavolskoga čini čudesa. Isus im na to obeća, da će učiniti jedno čudo, koje nužno moraju i sami Židovi da pripisuju Božjoj svemoći. Isus im obeća, da će treći dan uskrsnuti. („Razrušite ovaj hram, i za tri dana ću ga opet sagraditi.").

Svi neprijatelji naše sv. vjere moraju da priznaju ove činjenice: Isusa su skinuli sa križa, metnuli su ga u grob i treći dan ga više nije bilo u grobu. Sad se pitaju naši neprijatelji, a i mi sami moramo da se pitamo, kako je Isus nestao iz groba?

Današnji pogani tvrde, da Isus nije baš sasma umro na križu, nego je bio samo u besvjestici. U grobu je Isus došao k sebi, pa je ustao i izašao iz groba. — Da vidimo, da li njihovo izvrtavanje odgovara povjesnoj istini. Moramo prije svega vidjeti, što nam povijest govori o smrti Kristovoj.

Pitajmo ove pogane: imate li iz Kristova vremena svjedoka i dokaze koji pobijaju uvjerenje svega svijeta, da je Isus doista umro? — Nemaju i ne mogu imati. Danas, iza 18 stoljeća sjete se ovi pogani, da Isus nije umro, kad je čitav svijet: Židovi, pogani (u Kristovo doba) i kršćani — svjedočen, da je Isus doista umro. — Kad je onda Krist umro, ako nije na križu? Gdje je onda Kristov grob, ako nije onaj, komu već od prvih kršćanskih vremena toliko milijuna vjernika hodočasti? Zalud čekamo na odgovor. Uskrsnuće Kristovo tuče današnje bezvjerce i pogane kao maljem u glavu, pa se utječu i najdjetinjastijim izgovorima, samo da barem nekako umaknu uskrsnuću Kristovu.

Kristovu potpunu smrt na križu svjedoče danas i svjedočili su prije stotinu i stotinu godina ne samo kršćani, nego i Židovi, Muhamedanci i tadanji pogani. — Kristu nijesu polomili kosti, jer im je očito bilo, da je umro. No ipak za svaku sigurnost jedan vojnik sulicom probode Kristovo srce. Izlije se zadnja krv iz Krista. Nije to zapravo više bila krv, nego rastvorena krv. Tako je istekla voda i nešto rastvorene krvi, a to je bez sumnje i po današnjoj liječničkoj znanosti najsigurniji znak potpune smrti. — Službeno svjedočanstvo o Kristovoj smrti dao je onaj rimski časnik.

Prijatelji Kristovi i njegova sv. Majka zasvjedočili su također Kristovu smrt. Ovi, osobito bl. Djevica, bez sumnje opazili bi i najmanji tračak života u Isusu. Ali Krist je umro. Tijelo su mu čvrsto povezali platnom te ga položili u vrlo usku kamenu škrinju. Grob su zapečatili teškim kamenom.

Krist je doista umro... Time otpadaju svi oni prigovori, koji tvrde, da je Krist samo pao u nesvijest, te je u grobu opet oživio. Mi bi najjačemu od ovakvih nevjernika želili, da on umre takvom smrću i da bude tako pokopan kao što je Krist umro i pokopan bio.

2. Isus je sigurno uuiro i bio pokopan

Židovi vele, da su apostoli i učenici odnijeli Isusa iz groba te onda razglasili, da je Isus uskrsnuo. Tako su slagali oni potkupljeni stra-

žari na grobu. Rekli su: „Dok smo mi spavali, dođoše učenici i odniješe tijelo". — Dakle u snu su stražari vidjeli, da su učenici došli. Pa zašto ti strogi rimski vojnici nijesu potjerali učenike, kad su ih vidjeli? Zašto su dopustili, da učenici prevare Židove? Zašto onda Pilat nije kaznio ove pospane vojnike? Zašto Židovi onda nijesu progonili i kaznili učenike, nad kojima su imali svaku vlast?

Niti su vojnici bili kažnjeni radi nemara, niti su učenici bili progonjeni od Židova. Da su učenici doista uzeli Isusovo tijelo, sigurno bi ih Židovi prisilili, da vrate tijelo. Židovi bi sigurno tako pokazali čitavomu svijetu, da su učenici varalice i da Isus nije uskrsnuo. Tako bi Židovi imali najjači dokaz protiv Isusa, protiv apostola i kršćanstva. No Židovi na to nijesu mogli ni pomisliti, jer učenici nijesu tijela Isusova uopće imali. Tako nam je jasno, da ni sami Židovi nijesu vjerovali u ono, što su rekli stražari, koji su od njih bili podmićeni, da lažu.

3. Isus se živ pokazivao iza svoje smrti

Mogli smo mirno preći preko onih naklapanja i laži novih pogana i Židova, jer imamo mnogo jače dokaze, da je Isus uskrsnuo. Uostalom oni pogani pobijaju Židove, a Židovi opet pogane, a i prvi i drugi su zalutali.

Isus je učenicima obećao, da će uskrsnuti. No što ćemo, ljudi ko ljudi: učenici su se uplašili i držali su, da je Isusovom smrću sve svršeno. Prva vijest o Isusovu uskrsnuću pričinjala im se kao puko naklapanje. Kad im se Isus ukazao, držali su Ga duhom. Tek kad su s Isusom progovorili, s njim jeli i dobro Ga opipali, onda su ipak nekako uzvjerovali. Toma hoće da Kristove rane opipa, da se uvjeri, da je doista Krist. Isus se javljao još 14 dana svojim učenicima, jednom se ukazao mnoštvu od 500 ljudi. S punim pravom je zato apostol Ivan mogao reći: „Što smo čuli, što smo vidjeli svojim očima, što smo gledali i rukama opipali, svjedočimo i naviještamo vama". (I. Iv. 1, 12.).

Život, patnje, progonstva, krvava smrt Kristovih apostola i učenika osnivaju se na Kristovu uskrsnuću. Ono je temelj kršćanstva od apostolskih vremena do naših dana i do vijeka. Da Isus nije uskrsnuo, nikada ne bi apostoli širili kršćanstvo. Da je Isus istrunuo u grobu, zamrlo bi i njegovo djelo, kršćanstvo.

Stj. Blašković.

Katolička Akcija

Nedjelja

Naš život je od Boga. Dakle kad je od Boga, mora biti za Njega svaki dan, svaki čas, cijelo vrijeme našega života.

Bog nam je dopustio da šest dana upotrijebimo za sebe, za naš zemaljski život. Samo jedan dan je pridržao za sebe. Ako smo se koji cijeli tjedan previše zadubli u zemlju, koji nam daje kruh, — treba da barem jedan dan dignemo naša srca k nebu, k vječnome našem cilju.

Po tom, kako se obdržava nedjelja, dan Gospodnji, prosuđujemo kakovo je gdje kršćanstvo. A što bi htio današnji svijet? Htio bi, da dokine nedjelju, i da tako zadade kršćanstvu smrtni udarac.

Kako se gazi nedjelja?

Nedjelja se skvrni na dva načina: 1. sa zabavama i 2. tjelesnim radom.

Pogledajmo to malo. Sviće nedjeljno jutro u gradovima. Pune su gradske ulice ljudi, takozvanih turista, to jest izletnika. Svi jure s torbama i teškim cipelama prema kolodvoru ili ravno u planine. Prolaze pokraj crkve. Zvonovi iz zovu, ali oni se ne odazivaju, već jure na gorske vrhunce. Mi doduše dopuštamo, da gradskim ljudima treba svježega zraka i sunčanoga svijetla. Znamo i to, da je na gorskim vrhuncima lijepo i veselo. Veličina Božja nam se nikad toliko ne otvara pred očima, koliko baš na visokim gorama. O kad bi ti izletnici gledali pravim očima! No većina njih gleda, a ne vidi ništa. A kamo li sreće njihove, da dadu Stvoritelju svega toga dužno poštovanje. Osim izletnika imamo najrazličitijih sportova: trke, utakmice, zabave i veselice — sve se to priređuje baš u nedjelju.

Druga je još žalosnija pojava, što se upravo u posljednje vrijeme mnogo zapaža, da se nedjeljom rade i težački poslovi. Zađemo li u polje malo, iako je već mjesec dana bilo stlano lijepo vrijeme, što vidimo? Tu se kosi, malo dalje se sijeno suši, treći već vozi kući, iz vinograda čuje se pjesma veselih berača, kao da za sve njih nedjelja uopće ne postoji. Taki evo nepotrebni nedjeljni posao jest grijeh protiv Božjih i crkvenih zapovijedi. Nekoć je bilo toliko poštovanje blagdana, da nisu ljudi ni po selu obilazili, a danas se vidi na najveće blagdane zidare i radnike, gdje grade novu kuću, težake gdje obavljaju poljske poslove itd. Zađemo li u naše gradove, tu se i u nedjelju zida, ruši i podiže kao i u ostale dane u sedmici. Tako je i u mnogim krajevima i na selu.

Branimo nedjelju.

Braćo, zar ne vidite da moramo stati tome na kraj. Hoćemo li ostati kršćani, čuvajmo dan Gospodnji. Ali ne samo da sami ne radimo, u nedjelju ništa bez velike nužde, nego opominjimo i druge da idu našim primjerom, — primjerom starih kršćana, punih duha Božjega. Kažimo svima: Raditi u nedjelju teški posao preko 2 sata teški je grijeh. Tko šuti na tuđi grijeh, i sam griješi. Probudimo se jednoć. Nedajmo da se krše naše svete i stare pravice. Ne dajmo bacati naše svetinje u blato. Događa se dosta često, da ljude na to nagovaraju današnji krivi proroci.

Bez naročite sile u nedjelju se ne smije raditi ni po Božjim ni crkvenim zapovijedima. Pozovimo se također na državni zakon, u koliko nam ide na ruku!

§ 12. Zakona o zaštiti radnika glasi: Radnicima je u nedjelju zabranjen svaki rad u obrtnim, industrijskim, trgovačkim, prometnim, rudarskim i sličnim poduzećima. Izuzetke od toga zakona može dati samo banska uprava, odjeljenje za nadzor rada. Ona to daje samo u rijetkim slučajevima.

Pitati ćete mnogi: zašto se toliko radi, kad i sam državni zakon to zabranjuje? Odgovaramo vrlo jednostavno: Gdje nema tužitelja, nema ni suca. Kad vlast na to tako malo pazi, treba da pazimo mi. Kad vidimo u nedjelju javni rad, pitajmo poduzetnika, da li imade za to dopuštenje, ako ga nema opomenimo ga, da obustavi daljnji rad! Ako ne pomaže vaša opomena, obratimo se na Inspekciju rada u Zagrebu, koja će već naći načina, da se dokine ovaj nedopušten rad. Kazna za takove prestupke je 10—500 dinara, ili 1—10 dana zatvora; za veće prestupke 1—1000 dinara ili 20 dana zatvora.

Nedjeljni rad nije potreban.

Nedjeljni rad je baš danas tim više nepotreban i štetan, jer imamo danas toliko nezaposlenih ljudi. Kad je evo toliko ljudi bez posla, neki još hoće da i Bogu ukradu njegov dan, a nezaposlenima otmu i posljednju nadu za zaradu. Nedjeljnim radom neće se niko obogatiti.

Oni, koji ne rade u nedjelju ni u čemu ne zaostaju za drugima. Ugledajmo se u Nijemce i Engleze u svetkovanju nedjelje. U nedjelju je sve zatvoreno, sve čisto. Čitao sam, da u Engleskoj ni teretni vlak nedjeljom ne vozi. A svi mi znamo, da su uza sve to Englezi bogati ljudi. Što smo do sada govorili za nedjelju, vrijedi i za druge velike blagdane.

Poštujmo dan Gospodnji! kazao je sam Bog na gori Sinajskoj. Vršenje i prekršaj ove zapovijedi donose sa sobom blagoslov i prokletstvo. Kakva je tvoja nedjelja, takovo je tvoje kršćanstvo, takav će biti i tvoj posljednji, smrtni dan. **A. Vojvoda**

Iz kršćanskoga nauka

Pokolj nevine dječice

(*Matej, II.* 13, 23).

„U ono vrijeme, pošto mudraci otiđoše, gle anđeo Gospodnji javi se u snu Josipu govoreći: Ustani i uzmi dijete i mater njegovu, pa bježi u Egipat i budi ondje, dok ti ne kažem, jer će Herod tražiti dijete, da ga pogubi.

Josip ustade, uze dijete i mater njegovu noću i otide u Egipat. I bijaše ondje do smrti Herodove...

Tada Herod, kad uvidje, da su ga mudraci prevarili, razgnjevi se vrlo i dade pogubiti svu mušku djecu, što bijahu u Betlehemu i u svoj okolini njegovoj od dvije godine i niže po vremenu, koje točno dozna od mudraca...

Kad je Herod umro, ponovno se anđeo javio Josipu u snu i rekao mu: Ustani, uzmi dijete i majku njegovu i vrati se u zemlju izraelsku, jer nema na životu onih, koji su djetetu željeli smrt.

Josip je ustao, uzeo dijete i majku, te se nastanio u malenom galilejskom gradu nazvanom Nazaret."

ISUS HOĆE DA VJERUJEM.

Herod je htio da usmrti djetešce Isusa. Bezbožnici hoće da ubiju Isusa u srcima malene dječice.

Sveti Josip je po savjetu anđelovu spasio Isusa.

Dragi Bog je meni dao anđela čuvara, roditelje i svećenike, da me oni uče, kako ću u svom srcu sačuvati Isusa.

TUMAČENJE.

(*Pročitaj višeput i govori o tom s majkom.*)

* Kralj Herod je bio vrlo okrutan kralj, koji se nije žacao nijednoga zločinstva. On se vrlo bojao djeteta, rođenog u Betlehemu, komu su kraljevi došli da se poklone. Bojao se, da mu to dijete ne bi preotelo kraljevsku krunu i prijestolje. Zato je **dao zapovijed, da se poubiju** svi dječaci u Betlehemu. Mislio je, da će tako ubiti i Isusa.

Ta ubijena dječica su prvi mučenici, jer su umrla za Isusa. Njihov blagdan nazivamo blagdanom Nevine dječice i slavimo ga na 28. prosinca.

* Dragi Bog je zaštitio malog Isusa na taj način, da je sv. Josipu poslao anđela i naredio mu, da s djetetom i njegovom majkom bježi u Egipat.

Egipat je bio daleko. Zato je siromašnoj svetoj obitelji bilo putovanje jako teško. Ali se sveti Josip ni jednom riječju nije potužio, slušao je bez mrmljanja sve odredbe Božje.

* Meni dragi Bog neće poslati anđela, kao što je to učinio sv. Josipu, kad bude štogod tražio od mene.

Radi toga mi je dao svećenike, roditelje i učitelje. Kad mi zato svećenici, roditelji i učitelji štogod dobra zapovijedaju na korist moje duše, isto je kao da mi sam dragi Bog to zapovijeda, jer su **oni namjesnici Božji**. Zato trebam, da ih s radošću slušam. Kad njih slušam, samoga Boga slušam.

Bijeg u Egipat bio je za sv. Obitelj vrlo teška kušnja. Isus Marija i Josip ostavljali su svoj kraj. Pretrpjeli su mnogo.

Često ću misliti na siromašne obitelji, koje moraju radi korice kruha, da ostave svoje mile i u daljini među nepoznatim svijetom užasno pate.

MOLITVA: Sv. Josipe, čuvaru Božanske Obitelji, čuvaj me, štiti me u svim mojim potrebama, kroz cijeli moj život i na času smrti moje.

ODLUKA: Nastojat ću, da nastavim djela Nevine dječice, te ću radi Isusa nešto od svoga sitniša dati za zapuštenu i bijednu dječicu.

PITANJE: Tko je bio sveti Josip?

Sveti Josip je bio zaručnik Djevice Marije i poočim djeteta Isusa. *Priredio:* **I. Puhan**

Život s Crkvom

Ministar — Mučenik i svetac

(Toma More † 1935).

U svibnju ove godine bili su proglašeni svecima kardinal John Fischer i Thomas More — žrtve krvoločnog Henrika VIII. Uz cijeli episkopat Velike Britanije i Irske tražili su od Sv. Oca tu počast i mnogi drugi biskupi, crkveni redovi, lajici, pače i nekatolici. Dne 10. II. pročitan je dekret, kojim se utvrđuje, da su obojica doista mučenici. Taj dekret donosi i kratak životopis obojice.

O Tomi More veli: Rođen 1478, živahnog i prijatnog intelekta, veoma je volio latinski i grčki, literaturu je studirao u Oksfordu, a pravo u Londonu s odličnim uspjehom. Već kao dječaka primio ga je u svitu kardinal i kancelar kraljevine Morton i govorio bi, da će ovaj dečko još velike stvari učiniti. More je mrzio lakomost, a kao branilac na sudu divno je spajao prava milosrdne ljubavi i potpune pravde. Prožet ljubavlju katoličkoj Crkvi, dao se na studij filozofije i teologije. I tu je bio odličan, kako svjedoče njegovi spisi.

Premda zauzet premnogim poslovima i državnim službama svaki je dan molio kanonske časove (brevir) i gledao je da bude kod sv. Mise, šta više prezirući svaki ljudski obzir, uživao je, kada se mogao pričestiti.

Nosio je uvijek pokornički kostrijet, a i drugim je pokorama trapio svoje tijelo; riječju, nije bilo kreposti dostojne pobožnosti vjernika, a da nije odsijevala na njemu .Oženio se s Ivankom Golt, s njom je imao 3 kćeri i 1 sina. Pošto je ona rano umrla, sklopi brak s udovom Midletom, da se ona brine za siročad. Međutim je bio postavljen na važne državne položaje. Još nije imao trideset godina, kad je bio pozvan u sabor. Zatim je bio u Belgiji poslanik, pa tajni savjetnik kraljev i napokon na zadovoljstvo cijeloga kraljevstva bi imenovan velikim kancelarom (ministrom predsjednikom) Engleske. Sve je časti vršio s divnom skromnošću, pravednošću i uravnoteženošću na veselje svih dobrih.

Jer se odlučno i vjerno opro bezbožnim prohtjevima kralja, padne u njegovu nemilost, koja se raspalila u smrtnu mržnju, jer ga Toma nije htio priznati za poglavara engleske crkve. Henrik VIII, naime ne mogavši dobiti razvod braka s kreposnom si ženom, otrgne silom englesku crkvu od veze s Rimom i sebe postavi za duhovnog poglavara bjesneći protiv katolika. Zato odstupi od kancelarskog položaja i povuče se unutar domaćih zidina, da se potpuno preda pobožnim vježbama, duhovnim razgovorima i čitanju vjerskih stvari spremajući se tako na krajnju borbu, koju je predviđao. Bude pozvan pred sud, jer da je napisao knjigu protiv kraljeve rastave. Optužbu je kao lažnu odbio, ali je otvoreno ispovjedao svoju katoličku vjeru. Bi zatvoren i ponovno doveden pred sud. Pošto je ustrajao u priznanju katoličke vjere, dne 1. jula 1535. bi osuđen na vrlo okrutnu smrt. Osudu je veselo i zahvalno primio, moleći da nepravedne suce dostigne sudbina sv. Stjepana i Pavla t. j. kao što je Pavao, nekoć Stjepanov progonitelj sada mu drug u slavi, obećao je, da će i on tako moliti za njih, da mu postanu drugovi u raju. Ni suze njegovih, ni savjeti kraljevskih ministara nisu mogli da ga pokolebaju u vjeri. Dne 6. jula iste godine, na osminu sv. Petra i Pavla poveden je da podnese mučeništvo. Išao je kao na kakvu slavu, razmatrao je Gospodovu muku i jasno je izjavio brojnom narodu, da umire u Crkvi i za Crkvu katoličku, vjeran Bogu i Kralju. Izrazi zahvalnost krvniku i zagrlio ga, pope se na stratište.

Sander piše: „Približio mu se krvnik i odrubio je glavu pravde, ljubavi i kreposti, dok je u isto doba Engleska oplakivala ne toliko Isukrstova mučenika, koliko samu sebe, držeći da je njoj otsječena glava”.

Leon XIII. s dekretom sv. Kongregacije Obreda od 29. XII. 1886. potvrdio je štovanje iskazivano kardinalu Fischeru i Tomi Moru s druga 52 mučenika iz toga doba i uvrstio ih je u blaženike.

Ugledni dnevnik „Times” u svom broju od 2. II. o. g. donosi vrlo karakterističan uvodnik o blaženicima. Tu piše: „More kao i Fischer bili su pravi Englezi. Radili su i trag njihova rada i iza 4 stoljeća ostaje u parlamentu, na sudu, na univerzama. Pridonijeli su i obogaćenju engleske literature, osobito jedan (bl. More). Bili su djeca „velikog svijeta”, ipak mu nisu robovali, što više sve do smrti su mu se protivili, kad se radilo o pitanjima savjesti”. Zatim ih hvali za junačko držanje u obrani nevine kraljice te nastavlja:

„Ogromna većina njihovih sugrađana, pripadali oni kojoj mu drago vjeri, njih je štovala, čak ni najžešći protestantski obraćenici ne napadaju Sir Thomu More-a. Lična privlačnost, koja ga je učinila prijateljem svih plemenitih duhova njegova doba, još i danas očarava. On je više od svih Engleza obogatio javni život blagošću, svetošću i veseljem i primjerom je pokazao, što su naučavali omiljeni mu grčki filozofi, da upravljajući imaju zadaću da plemenitošću ljude privuku.”

Lijepo priznanje i primjer prave trpeljivosti. A novi su sveci ponovni dokaz velike životne snage naše sv. vjere. Nije se katolička Crkva pozemaljštila. Po plodovima se poznaje. Vjerujem u svetu, katoličku i apostolsku crkvu.

R.

Slavlje u Voćinu — Hrvatskom Lurdu

(Dojmovi sa zlatne mise preč. g. Ign. Horata, ravnatelja nadb. konvikta u Sl. Požegi, 22. VIII. 1935.)

U Voćinu zlatnu misu? Pa kako to? pitali su se mnogi. Zašto ne u Požegi, gdje živi i radi, gdje Ga svi dobro poznaju, gdje uživa toliki ugled i poštovanje! Svi su se čudili. Svima je bilo gotovo krivo, zašto preč. g. Ign. Horat upravo ne će da priušti gradu Požegi ovu slavu i sreću. Ne će nikako, već bježi pedeset kilometara daleko od nje, u malo gorsko seoce.

Zašto baš u Voćinu?

No brzo su se morali pomiriti sa plemenitim razlozima odličnoga jubilarca. Živa je naime bila Njegova želja, da proslavi tiho i skromno svoju najveću slavu — u milom svetištu Gospe Lurdske u Voćinu. To je htio on, dugogodišnji hodočasnik, osobiti štovatelj, organizator i širitelj pobožnosti Naše Gospe Lurdske. Nije htio nikakve posebne svečanosti ni sjaja. Nikakve glazbe, ni odabranih pjevača, a ni mnoštva znatiželjnih ljudi.

Znao je dobro, da će se u tom lijepom prošteništu naći te dane brojni narod u najpobožnijem raspoloženju vršeći svoje zavjete. Toj bujici odanosti prema Gospi i duševnoga zanosa — htio je i sam pridružiti svoju duboku hvalu i odanost Bogu — On, časni svećenik Božji, — on — svećenik — pobjednik!

I uspjelo Mu je. Bilo je i tiho i skromno, a opet to tiho i skromno ispalo je, voljom Božjom, veličajno, divno i nezaboravno.

*

Mnoštvo se naroda sleglo s hodočašćima, oko bijele Gospine crkvice. Izvršili su svoje zavjete. Još se neprestano obaziru, očima punim suza, na mili kip Gospe Lurdske. Njezin ih pogled krijepi i uzdiže im dušu. Nova im snaga dolazi s neba po Majci. I gle, oni će sada poći svi na zlatnu Misu. Još žele primiti blagoslov zlatomisnika. A onda će, zadovoljni zbog te rijetke sreće, krenuti preko brda i dolina svojim kućama. One ih tamo daleko — željno već čekaju.

I dok će ispaćene noge prevaljivati kilometre, sretne će im duše klicati sa svim žarom Gospi, miloj i dragoj Majci.

Slavlje u Voćinu.

Bim - baum — — — Bim - baum — — — Zvona zabrujala svečano. Navijestila su polazak procesije s dičnim zlatomisnikom. Svi će Ga pratiti u veliki park, gdje je podignut oltar na povišenom mjestu.

Nepregledna masa vrsta se u povorku. Na čelu stupa mirno sretni zlatomisnik u svečanom misničkom ruhu sa pozlaćenim štapom. Neobična Mu sreća i sjaj na plemenitom licu. Bijela Njegova kosa — kao da Mu se pretvorila u srebrenastu krunu, koja uokviruje neprolaznu, vječnu mladost Božjega svećenika. Uspinje se eno — svečanim mirom svome žrtveniku — kao slavljenik k luku slave, pobjede i sreće.

Prati Ga najbliža rodbina, preč. gg. svećenici i ferijalna kolonija zagrebačkih bogoslova u najskladnijem redu. Slijede Ga brojni prijatelji i silan narod — hodočasnici Gospini.

Jubilejska Misa.

I upravo u času, kada je zlatomisnik sišao podno oltara i započeo „Confiteor" — Ispovijed — sinu sunce prvi puta iza dugačkih kišnih dana. Kao da je Božanska ruka u trenu rastrgala sive oblačine. U svoj ljepoti iskrsne sada ova divna slika:

Crkva Mu je divno podnebesje,
Oltar časni — brda i doline..."

Slika divna! I oltar na visokoj terasi razrušena dvorca, i veliki stupovi sa strane, i teške brojne kamenite stube, i visoka drevna stabla okolo, sve to podaje posebnu sliku. Nehotice te sjeća na prve vjekove kršćanstva. Ne možeš se oteti dojmovima.

„Sursum corda! — Gore srca!" odzvanja kroz prirodu svečani glas sa oltara. Osjećaš, kao da su pozvane sve oči na oltar. — Za koji čas i Spasitelj će sići na oltar. Sići će i sve ljude dobre volje poučiti: zašto — Gore srca.

Cin, cin. Cin, cin... — sitni glasi zvončića oglasili „Podizanje". — Posvećene ruke dižu visoko — malu, bijelu Hostiju. U Njoj je Bog sakriven ljudskom oku.

I Hostija mala — toliko je silna i jaka, da obara mnoštvo ljudi na vlažno tlo na koljena... To je Bog silni sišao među bijedne ljude, da ih ojači na novi život.

I Hostija bijela je skromne pojave — a gle, krije toliki sjaj i svijetlost, da je kadra u času raspršiti svaku maglu i mrak u dušama ljudskim...

I dižu se ponovno ohrabrena i sretna djeca Božja i veličaju Gospodina u molitvi i pjesmi.

Kad je zlatomisnik podigao ruke da blagoslovi sve prisutne, sjale su svima oči od sreće. U isti čas šaputala su usta toplo i usrdno: „O predobri Bože! Hvalimo Ti iz dna duše za ovu današnju veliku sreću, i molimo Te, podaj nam puno, puno ovakovih zlatomisnika!"

M. Metzger.

Tko ljubi i štuje nebesku Gospu, darovat će barem 10 dinara za oltar Kraljice Hrvata u Jerusalimu. Darovi se šalju na Društvo sv. Jeronima. Svaki takav darovatelj dobiva na dar sličicu s cvijetom iz sv. Zemlje.

Spremnost na žrtvu

Spremnost na žrtvu je veoma važna u duhovnom životu svakoga pojedinca. To je požrtvovnost. Kad govorimo o požrtvovnosti, onda obično mislimo na čovjeka, koji se veledušno žrtvuje za bližnjega. Ovdje mislimo na požrtvovnost, koja nije ništa drugo, nego li spremnost na svaku žrtvu i to Bogu za ljubav.

Promatramo li život Isusov i nebeske Majke, onda vidimo savršenu požrtvovnost. Cijeli im je život i onako bio neprekidan slijed raznih žrtava. Isusov dolazak na ovaj svijet od časa utjelovljenja pa sve do posljednje težke Žrtve na križu, neprekidna je žrtva. No u toj je svakoj žrtvi požrtvovnost ili posvemašnja spremnost na žrtvu. On prima rado na Sebe sve žrtve, koje Mu daje Otac nebeski. Prima ih, da proslavi Oca, ali i da spasi rod ljudski. Otajstvena se Njegova požrtvovnost razlijega i iz Njegovog svetohraništa. Premda ondje Krist niti što trpi, niti ne umire, ipak u svojem poniženom Euharistijskom stanju propovijeda spremnost na žrtvu. Nije ondje naime samo Isus, neizmjerno Veličanstvo, nego je tu i Onaj Isus, koji se najspremnije odazvao na sve muke i žrtve Ocu na slavu, a nama na spasenje. Tu je Onaj Isus, koji je vječna ljepota, ali Onaj Isus, koji je bio svakojako pogrđen i popljuvan. U presv. Otajstvu boravi vječna Mudrost, ali Ona ista, koju su za ruglo odjenuli u bijelu luđačku haljinu. Ondje boravi Gospodar nad vojskama, ali Onaj isti, koji se dao svezan voditi po sudištima. U presv. Sakramentu je neizmjerna Dobrota, ali Ona, koju su do skrajnosti nasitili nezahvalnošću i svakojakim pogrdama. Ondje je sam život i izvor svakoga života, ali Onaj, koji se u požrtvovnosti svojoj podvrgnuo zakonu smrti u svojoj čovječjoj naravi. Bl. Djevica je naša Suotkupiteljica i Ona je zato kroz cijeli život svojim žrtvama pratila Božanskog Spasitelja, pa nam je tako podala primjer svoje požrtvovnosti.

Gospodin nam je dao primjer, koji nije ništa drugo nego li podloga Njegove nauke. Poučavajući narod govori On o „uskoj i kamenitoj stazi, koja vodi u život". Njegove su riječi: „Ako, se ko ne odreče oca i majke... — što više samoga sebe radi Mene, nije Mene dostojan." Jednom riječju Spasiteljev je nauk, baš kao i život i rad sav protkan s požrtvovnošću. Taj nauk moramo prihvatiti i provoditi u svojem svakodnevnom životu. Čovjek, koji nije spreman na žrtvu, taj ne može ni pravo duhovno napredovati. Bez požrtvovnosti može u duši brzo zavladati sebeljublje, oholost, prezir prema bližnjemu ili barem veliki nehaj prema njemu. U takvoj duši gubi se malo po malo svaki smisao za trnje, samopregor i žrtvu. Duša prilikuje mirnoj vodi u bari, koja se doskora pokvari, zaudara. Brzica; koja se ruši niz pećine, ne može se pokvariti. Ni morska voda se ne kvari, jer ju neprestano pročišćuje bura.

Čovjek spreman na žrtvu promatra stvari i dobra ovoga svijeta posvema ravnodušno. Njemu je svejedno, je li on imućan ili siromašan. Ne pita on, da li ga ljudi časte ili grde. On će malo mariti za svoju vlastitu obranu. Njemu je što više jednako, je li je on zdrav ili bolestan, pa tako i gleda na dugi ili kratki život. Sve promatra u vrhunaravnom svijetlu, i zato se služi stvorovima samo u toliko, koliko ga vode k vječnoj svrsi. On je požrtvovan, spreman na svaku žtvu, koju Bog od njega traži. Ide li u duhovnom životu naprijed, onda on još i traži žrtve, i moli se Bogu, neka mu ih šalje, boji se, ako ga stizavaju. To je već svetačka požrtvovnost, koja najljepše nasljeduje samog Spasitelja i presv. Majku. Takva duša, primajući svetu Pričest, promatra ono presv. Tijelo, izmučeno i žrtvovano za nas, gleda presv. Krv, koja je sva prolivena za nas.

Na tom svijetu mi slabi ljudi ipak osjećamo obično veliku odbojnost od žrtve. Jamačno je i u tome jedan od razloga, da ne napredujemo u duhovnom životu. Moramo nastojati, da barem one poteškoće, koje šalje Božja Providnost strpljivo snosimo. I po malim se žrtvama može duhovno napredovati. Kako ii je lijep primjer u tom pogledu sv. Terezija od Djeteta Isusa. Za požrtvovnost i pravu spremnost na žrtvu moramo se i moliti, naročito kod svete Pričesti, kad primamo Neokaljanog žrtvenog Jaganjca u dušu.

Dr D. Hren.

TKO LJUBI I ŠTUJE NEBESKU GOSPU,

darovat će barem 10 Din za oltar Kraljice Hrvata u Jerusalimu. Darovi se šalju na Društvo sv. Jeronima. Svaki takav darovatelj dobiva na dar sličicu s cvijetom iz Sv Zemlje

Iz Apostolata sv. Ćirila i Metodija

Protojerej Cecan o svetom sjedinjenju

Veliki zatočnik svetog sjedinjenja u Rumunjskoj je protojerej Cecan. Katolički urednik rumunjskog lista „Farul nou" je iz razgovora s Cecanom saopćio ove njegove lijepe misli vodilice:

„Prema zapovijedi Spasiteljevoj moramo da osvojimo sve narode. Propovijedajmo posvuda protiv otrovnih spisa i protiv nećudorednih filmova. Izdavajmo što više kršćanskih dnevnika, jer bezbožnici danas vrlo mnogo rade po dnevnoj štampi. Nije uzalud naš papa Pijo X. rekao, da uzalud gradimo crkve, samostane i škole, ako bude štampa u tuđim rukama. Nemojmo štediti za štampu. Bolje je, da prodajemo naše zgrade, građene od kamena, pa da izgrađujemo žive ljudske duše. Prema poticaju sv. Oca, treba da se svi kršćani ujedine protiv zajedničkog neprijatelja. Ako se mi istočnjaci ne sjedinimo s katolicima, propasti ćemo. Tako je propala Rusija, tako je pao car, tako se raspala sva njihova snaga. Jao si ga ruskom pravoslavlju! Od 180 milijuna ostalo ih je jedva 25 milijuna, a i oni su među sobom podvojeni, dok je katolička crkva uvijek jaka i složna.

Papa je nepobjediva moralna sila, on je najmoćniji knez ovoga svijeta. Spram njega mora da cijelo kršćanstvo baci svoj pogled, ali brzo, jer vrijeme ne čeka. Naši neprijatelji pripravljaju si jednog kralja, antikrista. Ne dao Bog da se jednoga dana svi skupa nađemo pod njegovim gospodstvom. Kasno će biti onda govoriti o sjedinjenju, kao što je kasno o tom govoriti danas u Rusiji, gdje se svaka riječ o kršćanstvu kažnjava smrću. Prosvjetljujmo najprije puk o sjedinjenju tako, da i najmanje dijete znade što je to, i da ga želi. Tad će popustiti i oni moćni, koji se sada uniji protive i opiru. Prigodom jednog kongresa, što smo ga držali u Besarabiji, a komu je pribivalo 46 svećenika i 50 pjevača i učitelja, nije bio nijedan protivan pročitanoj deklaraciji za uniju. Samo neumnici i oholice opiru se uniji: prvi, jer ne će gledati i slušati, a drugi da ne izgube svoja mjesta. Ipak u Besarabiji imade vrlo mnogo svećenika, koji uviđaju potrebu sjedinjenja crkava. Oni željno iščekuju inicijativu za ovaj sveti rad.

Patrijarha i biskupi naši govore i čine u crkvenim stvarima ono, što vlada hoće, a vlada ne ide putevima Kristovim. Kad bi oni bili sjedinjeni s Papom, onda bi vlada činila što bi oni rekli. Na taj bi način nad svijetom i nad ljudima vladao Krist, a ne svjetovnjaci, koji su često ateisti. Tada ne bi u svijetu postojao sadanji nered, ne bi bilo rata. Svi bi se razoružali. Nije bez razloga rekao Lloyd George, da sada sva nada počiva samo na crkvi, inače će svijet propasti.

Ja sam mnogo trpio, jer sam uvijek govorio istinu, i jer sam se za istinu borio. Progonili su me, suspendirali. Konačno su ipak uvidjeli, da imam pravo. Ja sam se uvijek borio za sjedinjenje, osobito štampom. U posljednje doba optužili su me radi izdaje i poniženja pravoslavlja. Držim, da će mi sutra dati pravo."

Tako Cecan. Ovaj prijatelj sjedinjenja je podjedno dobar svećenik. U svom narodu je djelovao kao učitelj, sudac, poljodjelac, graditelj crkava i škola. Mnogo se brine za sirotinju.

Jubilej oca Jamesa Paula Francisa

Kako izvješćuje američki časopis „The Lamp", slavio je glasoviti obraćenik i osnivač tako zvane svjetske oktave za sjedinjenje svih kršćana u vjeri dne 16. juna 1935. dvadeset pet godišnjicu svoga svećeništva.

Budući da i Apostolat sv. Ćirila i Metodija revno širi ideje pomenutog misionara, donest ćemo prema navedenom američkom listu nekoliko podataka iz života svečareva.

James Paul Francis bio je najprije anglikanac i anglikanski pastor, ali je od uvijek bio onom vrućom željom obuzet Božanskog Spasitelja, koju je izrekao na posljednjoj večeri: „Ut omnes unum sint" (Da budu svi jedno). Još kao anglikanac osnovao je u Graymoru „Društvo za naknadu", kojemu je bila svrha, raditi za sveto sjedinjenje.

Studij i rad za sveto sjedinjenje doveo je anglikanca Francisa u krilo rimokatoličke Crkve. S njim je u krilo rimokatoličke Crkve prešla cijela njegova „Zadruga za naknadu". Bilo je to 9. oktobra 1909. Da se osposobi za svećenika, stupi James Paul Francis u diecezansko sjemenište u Dunwoodie-u. Rijetko je koji svećenički kandidat tako brzo učio i tako se odlikovao svetošću života kao Francis. Nije prošla ni godina dana, i on je svršio sve nauke. Dakako da je privatnim studijem već prije stekao potrebno znanje katoličke teologije. Dne 16. juna 1910. posvetio je sam kardinal John Farley Francisa za svećenika. I tako je od anglikanskoga svećenika postao katolički svećenik konvertita.

Njegova „Zadruga za naknadu", koja je prešla također na katoličku vjeru, broji danas 21 svećenika i 100 kandidata. Ženski ogranak ovog novog reda broji danas u Americi i u Evropi 112 sestara u 18 kuća.

Osnivaču novog reda i velikom promicatelju svetog sjedinjenja želimo od dragoga Boga dug život i obilje blagoslova Božjega.

VIJESTI IZ KRŠĆANSKOG ISTOKA

ČEHOSLOVAČKA

Priprava na Velehradski kongres. Budući da se god. 1935. nije mogla proslaviti uspomena 1.050. godišnjice smrti sv. Metodija u Velehradu poradi velikih katoličkih svečanosti u Pragu, prenesle su se velehradske svečanosti na godinu 1936. Prigodom ovih svečanosti održat će se u Velehradu novi orijentalni ili unionistički kongres. U tom poslu došao je u Ljubljanu tajnik centralnog odbora „Apostolata sv. Ćirila i Metodija" olomučki kanonik Fr. Jemelka, te je dne 10. oktobra 1935. održao s izaslanicima hrvatskog i slovenskog Apostolata sjednicu, koja je sastavila program velehradskog kongresa. Sjednici su prisustvovali prelat Dr Franjo Frivec, dekan ljubljanskog bogoslovskog fakulteta Dr Lukman, prof. Dr Antun Čepon, mariborski kanonik Dr Josip Mirt i prelat Dr Kamilo Dočkal iz Zagreba.

Popravak Velehradske Bazilike. Kako je čitateljima poznato, popravlja se velehradska bazilika, tako, da za buduću godinu bude prikladna za velike svečanosti. Do sada je provedena obnova prezbiterija, gdje su se ispod sadanjih freska našle stare slikarije. Poslije toga dolaze na red štukature u tako zv. kraljevskoj kapeli.

František Zapletal. Dne 20. augusta 1935. umro je u Žitenicama kod Ljutomjerica o. g. posv. biskup praški i prepozit višegradskog Kaptola Dr František Zapletal, veliki prijatelj „Apostolata sv. Ćirila i Metodija". Svojedobno bio je prijatelj i savjetnik pok. svetog nadbiskupa olomučkog Dr Ćirila Stojana. On je dugo godina bio podravnateljem češkog kolegija u Rimu, pa je neslužbeni češki izaslanik kod Svete Stolice. Kao takav stekao je velike zasluge za češki narod.

POLJSKA

Obilje grkokatoličkog svećeničkog podmlatka. U grkokatoličko sjemenište lavovsko prijavilo se ove godine više kandidata, nego što može biti primljeno. Pogibao je, da nakon dovršenih studija ne će biti pripušteni k svetim redovima, jer za njih ne će biti mjesta u diecezi. Zato kandidati pri nastupu u sjemenište moraju potpisati očitovanje, da uzimaju na sebe riziko, ako ne bi mogli postati svećenicima i da ne će činiti nikakovih neprilika tražeći mjesto u duhovnoj pastvi. Polovica mjesta u sjemeništu rezervirana je za one, koji se obvezaše primiti sveti red kao „neoženjeni".

Jubilej metropolita Andreja Šeptickoga. Dne 27. jula 1935. slavio je slavni metropolita Šepticki 70 godišnjicu svoga života i 35 godišnjicu biskupske posvete. Ukrajinci slavili su iskreno oba jubileja, moleći za svoga sijedoga pastira. Najljepša uspomena na ovaj jubilej je osnutak bolnice, koja će nositi njegovo ime.

PALESTINA

Novi pravoslavni patrijarha u Jeruzalemu. Postao je naslovni nadbiskup jordanski Timotej Themelis, rodom Grk. S njegovim izborom nisu zadovoljni niži svećenici i puk, koji je u većini arapski. Zašto da vazda Grk bude jeruzalemski patrijarha, kad je puk arapski. Novi patrijarha studirao je u Oxfordu u Engleskoj, pa je sudjelovao kod londonske proslave nicejskog sabora 1925., kao i kod unionističkoga vijećanja lambetskog te kod lozanske konferencije „Faith and Order" (Vjera i red). Pristaje dakle uz nastojanje, da se sjedini pravoslavlje s anglikanskom crkvom. Odatle je jasno, da je Engleska podupirala njegov izbor za jeruzalemskog patrijarha.

AZIJA.

Misionar mučenik. Na granici Sibirije i Mandžurije, koju tvori rijeka Amur, u apostolskoj prefekturi Tsitsikar djelovao je mladi misionar iz Švicarske misije, zadruge Betlehem, imenom o. Antun Jorg. Djelovao je uspješno ne samo među poganima, nego i među pravoslavnim ruskim izbjeglicama, koji utekoše iz boljševičkog raja radi okrutnih vjerskih progona. Bilo ih je tamo mnogo tisuća. O. Jorg je prošle zime dva puta došao sve do Amura, obilazeći kineske i ruske kršćane, da im donese utjehu svete vjere. I pravoslavni su ga Rusi dočekivali sa suzama u očima, moleći ga za utjehu i pouku. I tako je razvio veliku djelatnost u neposrednom susjedstvu sovjetske Rusije. Na žalost, ovaj mladi misionar pao je nedavno žrtvom razbojnika. Bilo je to uoči Velike Gospe. Kad je išao jašeći na konju u jedno koreansko selo, navalilo je na nj iz jedne prazne inače kuće 8 oboružanih razbojnika, koji ga odvedoše u svoje podzemno skrovište. Drugi dan nađoše japanski vojnici ustrijeljenog o. Jorga kraj jedne kineske pagode. Priređen mu je sjajan pogreb, na kojem mu je u čast uz katoličkog biskupa govorio i kineski mandarin. I japanski vojnici iskazaše mu počast. Pokopan je na kršćanskom groblju Čuan-tau-dsa, oko 2 sata dalje od stanice Mangu-datuin, gdje je djelovao.

Društvene vijesti

Članarina i prinosi „Apoxstolata sv. Ćirila i Metodija". U ime članarine i darova poslaše Upravi Apostolata sv. Ćirila i Metodija u Zagrebu u godini 1935. dalje kako slijedi: Msgr. Matija Seigerschmied, župnik u Marija Bistrici, 156.— Din. Miroslav Vernik, župnik u Velikom Trojstvu, 25.— Din. Msgr. Dr Josip Frančišković, kanonik u Bakru, 100.— Din. Stjepan Blašković, svećenik 10.— D. Roman Milinković, župnik u Križpolju, 6.— Din. Msgr. Ivan Valjato, vjeroučitelj u Kraljevici, 50.— Din. Ivan Gašpert, kapelan kod sv. Blaža u Zagrebu, 20.— Din. Ana Kremer, povjerenica u Osijeku, 15.— Din. Josipa Jutriša, povjerenica u Zagrebu, 36.— Din. Josip Crnković, upravitelj župe u Cirkveni, 20.— Din.

Plemenitim darovateljima neka Gospod Bog obilno naplati!

ZLATICE (Nastavak.)

U sjeni svetohraništa

„Ljerko!..." javio se Ivan, Zlatičin otac iz sjene svetohraništa.

„Ljerko, dragi moj Ljerko! I ja sam ovdje i ja promatram neuveli ljiljan na grobu moga anđela utjehe..."

„Ljerko, Ljerko, i ja plačem, a ne znam ni sam, bi li uopće smio plakati... Ah!... Moje dijete, u kojem mi je Bog dao anđela utjehe, ti si mi svenulo za ovaj svijet... Ali tvoj neuveli ljiljan neprestanom svježinom cvate na tvom grobu..."

„Ljerko, ti si i sam u suzama? Ah!... a ja sam mislio, da ćeš ti otrti moje suze..."

Ivan nije dalje mogao ništa kazati. I Ljerko je šutio, i obojica su dugo šutjeli na Zlatičinom grobu, promatrali njezin neuveli ljiljan. Suze im je na čas otro sam svetotajstveni Gospodin, pred kojeg su doskora kleknuli u crkvi. Zaputili su se kući.

„Ne! Ne idemo kući," rekne Ivan. „Vratimo se k onoj svetinji, grobu drage moje Zlatice."

Vratili su se. Ivan je nakon neke stanke u tajanstvenom večernjem sutonu stao tajanstveno govoriti:

„Ljerko, ja moram uz njezin grob, u blizini svetotajstvenoga Gospodina olakšati boli srca svoga. Ja želim i tvojem srcu ovdje, baš ovdje podati melem utjehe... Ja sam sve to davno ispovjedio pred namjesnikom Božjim, a sad ću ispovjediti tebi i mrtvom zlatu...

Bio sam čovjek iškolan, imućan. Na žalost nisam pitao za vrhovnoga Gospodara. Ne mareći za Nj, zapao sam u zlo. Oh!... kako mi je teško, što sam proljeće svoga života, najljepše mladenačke dane protepao u zlu. Kod nas je na dvoru služila vrijedna djevojka Bara, tvoja pokojna majka. Ja sam bio onaj zločinac, koji sam počinio nasilje. Ja sam je strašno ucvilio. Ona mi je teško oprostila, što sam je nasilno lišio djevičanstva. Ah!... moj Ljerko, ja sam počinio veliki zločin. Ispovjedajući ga pred tobom, želim se i opet poniziti pred Gospodinom, da mu tako zahvalim što mi je oprostio, što me je obratio k sebi... Teško mi je, veoma teško, još i danas to osjećam..."

Ljerko je htio prekinuti Ivana, dobaciti mu koju riječ, ali čudna Ivanova ispovijest nekako ga je ukočila, da nije ni riječi smogao. Samo je kroz suzno oko zirnuo na Ivana, zagledao se opet u neuveli ljiljan i tronuto slušao dalje.

„Uvidjevši posljedice mojega grijeha," nastavi Ivan, „potražio sam čestitoga momka Martina, pa sam mu se povjerio. Kako je u to vrijeme umro moj otac, i ja sam postao gospodarom svega, raspolagao sam s velikim imutkom. Martinu sam obećao, da ću mu sagraditi kućicu, podati nešto zemljišta i dati zarade na svojem dobru, ako pokrije moj grijeh. Uzmi Martine Baru za ženu, kazao sam mu. Pokrij moje zlo. Šuti o svemu! Bara ti je zlata vrijedna, a ti si čestit momak. Ne će ti biti zlo uza me, a Bara će ti biti boljom ženom, nego li i zamisliti možeš. Pomiluj time i nju sirotu, jer ja je ne mogu oženiti. Meni ne pristaje seljakinja, tebi pristaje. Načinit ćeš veliko dobro. Bog će te nagraditi! I sam sam se pred sobom postidio, kad sam to kazao. Pozvao sam ime Božje u pomoć, a za Boga zapravo ni pitao nisam. Martine, kazao sam mu, šuti o svemu. Za dijete ću se ja brinuti, ali pred svijetom ono mora biti tvoje. Bog dao vječni mir i pokoj dobroj Bari i plemenitom Martinu..."

Ivan je zaplakao i duboko potresen pao u zagrljaj Ljerkov. I Ljerko je bio silno ganut. Suze ganuća stale su mu potokom teći tako snažno, da su nakvasile netom upoznaloga oca...

„Sinko, da dovršim svoju ispovijest," nakon neke stanke će Ivan. „Oko moga obraćenja uložila je mnogo truda moja dobra supruga Dragica. Jamačno je Gospodin uslišao njezine molitve, i njezine su uvjerljive riječi malo po malo padale na plodno tlo u mojem srcu. Pravi preokret nastao je kod mene davno, još u ranom djetinstvu Zlatice. Ti se jamačno spomineš onog nezaboravnog prizora. Ti si se igrao sa Zlaticom. Pokojna se moja supruga vratila od svete Pričesti. Zlatica je tebe ostavila, skočila majci u naručaj, poljubila je u grudi, stala je moliti, neka je progutne, da uzmogne u njenom srcu vječno biti uz Isusa..."

„O, da! Spominjem se vrlo dobro," tiho prozbori Ljerko.

„To je čas moga potpunog obraćenja," proslijedi Ivan. Moram biti zahvalan Gospodinu i nebeskoj Posrednici sviju milosti, ali i s velikom se zahvalnošću spominjem svojih najmilijih, koji su mi isprosili tolike milosti odozgo..."

Ljerko je bio tako dirnut, da se nije mogao odlučiti ni na jednu riječ. Odulju stanku najednom prekine:

„Anđelci već pale svijećice. Vratimo se kući," rekne Ljerko.

„Da, drago dijete, idemo. Anđeli pale svijećice, tako ste vas dvoje, ti i Zlatica, govorili u djetinstvu za zvijezde," odgovori Ivan.

Vratili su se. Prije povratka je Ljerko poljubio crkveni zid ondje, gdje se na nj prislonilo svetohranište. Dignuo se na prste, naluknuo se kroz prozor zatvorene već crkve, kazao je ocu:

„U takvom prizoru uživao sam često ovdje zajedno sa Zlaticom..."

I otac ga je slijedio. I on je poljubio crkveni zid, i on se nagledao na prozor, i on je odaslao svoje molitve Isusu... Kad su se oni u zvjezdanoj noći vraćali kući, doletjela je na groblje neka ptičica, sjela je na križ Zlatičinoga groba, zagledala se u neuveli ljiljan i stala ljupko, milozvučno pjevati...

(Nastavit će se.)

„A jedna je od njih otputovala u daleki svijet — kao svaka dobra misao, kao čudne električne struje... dok nije našla jedno srce, da ju primi u sebe. Zar je šteta, što je stotina i devedeset i devet primjeraka „palo pokraj puta?" Zar nam jedna divna priča ne kaže, da je i pastir „ostavio devedeset i devet ovaca u pustinji, da potraži jednu izgubljenu?" Ako je tada vaša knjižica usposobila i jednoga slijepca, da progleda i vidi Svevišnjega, zar je vaš trud i trošak bio uzaludan?"

„Vi govorite kao filozof — kao pjesnik," šapne ona ushićeno.

On se smijerno nasmiješi, pa nastavi svoje razlaganje:

„To je, kako ja shvaćam, gospođice, najveća nagrada piščeva: mislim na onu čudotvornu moć, da pisac ima poslati svoj um i svoje srce u bijeli svijet — a da ne zna, kamo koji tračak njegovog duhovnog svijetla padne i gdje svijetli..." A još tišim, pobožnijim glasom doda: „I gdje nekomu objave Boga!..."

„Ali... toliko toga nijeste crpali iz moje knjižice!" usklikne ona začuđeno.

Bez oklijevanja on ispovijedi otvoreno:

„Vi ste me privela sa svojim „Vučjačkim ljubicama za šest dinara", da vidim onih „šest dana" ili dugotrajnih razdoblja, kroz koja su se razvijale one krasne divlje ljubice, što ih čovjek može da kupi za šest para i za šest dinara na trgu ili badava nabere u Vučjaku..."

„Ali naslov je knjižice tiskarska pogrješka!" uleti mu ona do riječi. „Naslov bi imao da glasi: „Vučjačke ljubice" — a daleko pod tim: „Cijena šest dinara". Nakladnik Gross mi je rekao, da je ovako — kako je ispalo, bolje... jer je kraće. I takav nesmisao na mojoj odobrenoj doktorskoj disertaciji! Novaca nijesam imala, da to dadem popraviti."

„To je malenkost, koja ništa ne mijenja na stvari," potješi ju on. „A naslov, kakav jest — nije tamo dospio slučajno... on razjašnjava, što je u istinu stalo — i s ljubicama i sa mnom! Vi ste mi kroz tu knjižicu usadili u pamet misao, koja je vrijednija od novca i bogatstva — i koja me nije nikada ostavila: Vi ste naime tamo rekli, da na trilijune molekula, atoma i elektrona sačinjava svaku kapljicu vode, štono izvire tamo u Vučjaku pa teče vučjačkom dolinom prama Orljavi. A sada se sjećam i druge jedne vaše misli, koja mi je pomogla, da uspostavim poštovanje samoga sebe kao razumnoga i odgovornoga bića; vi tamo kažete na jednom mjestu: svaka prhut na krilu leptira, štono zgodimice sjeda i na ljubice u Vučjaku, je pod sitnozorom savršeno pero kao orlovo."

„A ta Vas je opaska prinukala, da i opet poštivate samoga sebe?" upita ona s napetošću.

Iza kratke šutnje guslar i opet nastavi svoje raspravljanje:

„Da, gospođice, ja sam računao ovako: kakovo pravo imam ja, da uništim nešto, što je Bogom uređivana priroda proizvela i uzdržavala milijune godina? Što sam ja do tada znao o širokom, nevidljivom svijetu duhovnomu, koji se skriva pod neuglednim, neuglađenim, vidljivim stvarima! A ni gradnja moga vlastitog tijela nije mi nikad bila protumačena u onom smislu, u kojem ste mi vi to pokazali u jednom kratkom poglavlju: diljem svih godina moga đakovanja na zagrebačkom, bečkom i pariškom sveučilištu govorilo se mnogo i mnogo o kolanju krvi i živčanim središtima i mozgovnim stanicama — ali nitko nije spomenuo, ta ni slovom, da su sve te stvari samo glazbalom duše... kao što su ove gusle mojim... a kamo li, da je razumna i slobodna duša s njima slično sjedinjena, dok život traje! I to je moje misli svrnulo u pravu kolotečinu!"

„Ja sam znala odmah od početka, da vi nijeste prosjak - guslar; ta, i vaše sviranje odava visoki stepen uzgoja! Kada nijeste, što mi rekoše, da ste — tko ste onda?" reče ona u znatiželjnom zadivljenju.

Kao da nije čuo ovih riječi, on mirno nastavi:

„Vaša je knjižica postala mojim evanđeljem, koje me je iznova privelo k svetom Evanđelju... Ja sam vašu knjižicu nosio na svima svojim putovanjima, dok se nije raspala... ali ju ja znadem na izust kao alfabet. Ta zar nije ona mojim alfabetom k pravom razumijevanju svijeta — k pravom uzgoju?"

„A vi ste me večeras ovdje potražili, da mi za sve to platite... o čem ja nijesam ni sanjala? To je uistinu previše uzdanja", reče ona nezadovoljno.

„Ja vas nijesam ovdje tražio... ja sam na vas ovdje slučajno nabasao," reče on jednostavno. „Ali ima li slučaja? Ljudi tvrde, da ga ima. Ali — ima li ga zaista? Vi ste, gospođice, u svojoj knjižici tvrdili i dokazali, da nema slučaja u prirodi: da svaki pojedini učinak ima svoj uzrok. Zar je onda čudnije i neodgonetnije bilo, kako je vaša knjižica dospjela u moje ruke i kako me je sasvim promijenila i napokon duševno i tjelesno cijeloga k vama privela — nego kako ogromno Sunce učinkuje na tu našu Zemlju, pa iz udaljenosti od devedeset i tri milijuna milja svojim svijetlom uzdržava život na njoj? Što je to sila, koja tako daleko putuje i proizvađa? Ili — koja možda leži među Suncem i Zemljom? Tko zna?

Marija se sada nije više ćutila tako nesretnom zbog svoje slijepoće, kada je čula o slijepoći mnogo goroj, te reče ljubopitno:

„Što kažete, da učinim? Kada ste preuzeli na sebe staranje za mene, čime vam se to može platiti mimo koristi, što ste ju već crpili iz moje knjižice? Jer moram, da vam nekako naplatim, akoprem ni sebi ne mogu da pomognem?"

„Ali vi si možete pomoći," reče on živahno. „Upravo ta vaša sljepoća vas stavlja u položaj, da mi vi možete i dalje pomagati" — pa nehotice položi desni dlan na opaljeni obraz.

„U vašem uzgoju," popuni ona malodušno. „A uza sve te poletne i duboke misli vi ste putujući guslar... i ništa više?"

„Na svojim sam putovanjima," nastavi on mirno — kao da nije čuo njezinog pitanja, „okrijepio tijelo svoje zdravom hranom, svježim zrakom i osobito sunčanim svijetlom; ali, što je više, na tim sam putovanjima stekao očinji vid duše... pa otkrio svijet. Ja sam otkrio ono, što ste naglašivali u svojoj knjižici... da je svemir mnogobrojna životna energija, koju je Bog „u početku" položio u prirodu, a ta se energija razvijala kroz razdoblja od milijuna godina — ili mnogo manje... tko zna?... i s Njegovom „rukom ili posebnom — izvanrednom pomoću" proizvela nas, koji smo se i opet razvijali uzgojem i milošću, dok nas dvoje ovdje na primjer, može da procijeni i zna vrijednost i Schubertove „Podoknice" i vaših ‚Vučjačkih ljubica za šest dinara'."

Ova ga je slijepa djevojka neobično privlačila: možda zato, jer ga je već prije bila privukla k sebi svojom knjižicom; možda i zato, jer je mislio njezinim mislima i ćutio njezinim osjećajima; a možda i zato, jer je bila slijepa i milovanja vrijedna; ali možda i zato, jer je u nje iz krasnog tijela provirivala krasna duša. No bilo tomu kako mu drago: on je bio siguran, da ona ne vidi one odvratne rane na desnom mu licu, njegovu prostu košulju, njegovo otrcano odijelo; da je ona jedina osoba, koja ga je s duševnih razloga štovala i sa zanimanjem njegove nazore pratila... da je ona jedina žena, koja se za njega čisto zanimala. A to ga je ponukalo, da nastavi:

„Ta nova sloboda me okrijepila: nebo mi dalo znanje, a vidokrug udijelio mudrost... to je, kako ja mislim. Jer sada više ne vidim kamenja i stabala..." „Ne?" pretrgne ga ona i stane svojim osjetljivim prstima pipati naokolo sebe, dok ne napipa stolac kraj glasovira, na koji se posadi.

„To je, rekao bih, vrlo visoka i nježna stvar... pa mi je vrlo teško da o tom govorim. Ali pred vama... Da, kamenje mi je ustaljenim prahom zviježđanim, a stabalje mi je skupinom bezbrojnih stanica... Vi ste mi vratili vid, gospođice, pa sada vidim otvorenim očima svuda život na Zemlji, dok sam prije slijepim zjenicama buljio u njezinu pustu površinu. Mnogo sam puta pitao samoga sebe, koliko li je drugih takovih slijepih, nemirnih, nezadovoljnih, nesretnih, zdvojnih i ludih muškarava i ženskinja naokolo mene, koji misle, da život nije vrijedan — da ga čovjek žije... jer „imaju oči, a ne vide — uši, a ne slušaju!"

(Nastavit će se.)

ZA VJERU, DOMOVINU I SELO! To su tri riječi, koje sadrže tri načela novih jeronimskih knjiga za g. 1936. Vjera i moralna vjerska načela osnovica su našeg života i rada. Što će nam sve, ako izgubimo dušu svoju, koja je određena, da se vrati k svome Stvoritelju?! Pouke za svaku nedjelju, po nauci Kristovoj, donosi nam nova jeronimska knjiga „Evanđelist". Napisao ju je dr Iv. Ev. Šarić, nadbiskup vrhbosanski... Središte našeg vjerskog života jest Presveta Euharistija. I upravo o njoj radi jeronimska knjiga „Bog među nama", koju je napisao O. Ignacije Radić. O odnosu Crkvene organizacije i države priča treća jeronimska knjiga, koju je napisao dr A. Juretić, a koja nosi naslov „Crkva i država". — „Kraljica Hrvata" je zbirka pjesama od dra V. Deželića oca, a „Hrvatska povijest" od dra Otona Knezovića je djelo, koje obrađuje život, rad i borbe naših pređa od davnine pa do danas. To su dvije knjige, koje prikazuju čitateljima najznačajniju veličinu našeg naroda: njegovu vjeru i štovanje Majke Božje i njegovu slavnu prošlost. — „Gorančice" su pripovijesti sa hrvatskog sela u Gorskom Kotaru, napisane od Stjepana Petranovića. „Diljem sela" je knjiga, koja obrađuje hrvatsko selo i hrvatsko seljačko pitanje, a napisao ju je dr Milan Ivšić. „Bolesti domaćih životinja" su pouke za našeg seljaka o njezi i liječenju njegova blaga. Te tri knjige posvećene su našem hrvatskom selu i s ostalim novim jeronimskim izdanjima čine neobično skladnu cjelinu. Vjera, domovina i selo! Tri divne riječi, tri divna načela! Zato nam i knjige, koje o njima rade moraju biti lijepe i mile. Stoga ni jedna hrvatska kuća ne će biti bez koje od tih knjiga, a po mogućnosti naručit će i sve zajedno skupa s jeronimskim kalendarom „Danicom". Jer svih tih devet knjiga stoji samo 40 dinara za pretplatnike našeg lista. Ko pridoda k tome još 10 dinara, dobit će i molitvenik „Svagdanji poklon", koji je inače mnogo skuplji, kad ga se pojedinačno naruči.

OBITELJ BEZ DJECE — NAROD BEZ BUDUĆNOSTI! To je naslov nove jeronimske brošure. Napisao ju je Pavao Matijević, a obrađuje pitanje „bijele kuge". Pisac vrlo lijepo prikazuje sve zlo, koje proizlazi za dušu i za tijelo, za obitelji, sela i gradove, za narod i vjeru — kad okrutne majke u utrobi svojoj ubijaju svoj porod. Kako je grozna riječ — sinoubojica! A takvih groznih zločinaca-roditelja imade danas mnogo u svijetu. Što je najgore, u pojedinim zemljama čak i zakoni, izrađeni od komunista ili od slobodnih zidara, dozvoljavaju i potpomažu taj zločin! Velika Božja kazna čeka takve roditelje i takve narode!... Tu knjižicu treba da pročita svaka majka i svaki otac, koji vjeruje u Boga i koji ljubi svoj narod. Misli, koje zastupa ta knjižica, treba da širi svaki od nas i da ih provodi u život. Pravi kršćanski brak najbolja je osnovica za bolju narodnu budućnost. Zato oni, koji nastoje uništiti brak, svi su proti Boga i njegovih zapovijedi, proti pravde i morala, ali i proti svome narodu... Knjižica stoji samo jedan dinar, tako da je može nabaviti i najsiromašniji čovjek. A možete je dobiti kod svakog župnog ureda ili je izravno naručiti na adresu: Hrvatsko Književno Društvo sv. Jeronima, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.

NOVI SELJAČKI ROMAN. Seljak živi posebnim životom. Privezan je uz svoju rođenu grudu, na kojoj radi, koja ga hrani i odijeva, koja mu omogućuje življenje. Ima poseban odnos prema toj rođenoj grudi, živi s njom. Ona je dio njegova mišljenja, dio njegova života. S njezinim mijenjanjem kroz godišnje dobi udešava i on svoj rad, svoj odmor i svoje zabave. On je zato srastao s rođenom grudom i presađen na tuđe tlo teško se snalazi, a ponekad i nikako ne može da se snađe... No ima nekih pogotovo mlađih ljudi, koje čežnja neprestano vuče za tuđim krajem misleći, da će u njemu naći sreću i zadovoljstvo. Odlaze od domaćeg ognjišta, da se k njemu više nikad ne povrate. No u tuđini ne nalaze nikakvu lagodnost ni zadovoljstvo. U domovini im je bilo kudikamo bolje i ljepše, ali se stide vratiti u njezino krilo — i stradaju kao odsječena grana od rodnog stabla... Eto baš to pitanje obrađeno je u najnovijem romanu Knjižnice Dobrih Romana, koji je napisao glasoviti francuski književnik René Bazin. Roman nosi naslov „Zemlja umire", a isprepleten je zanimljivim zapletajem, protivnim shvaćanjem i ljubavlju. Lijepo je opremljen te na naslovnoj stranici nosi sliku, koju je izradio hrvatski umjetnik Kamilo Ružička. Cijena je romanu za pretplatnike našeg lista samo 20 Din. Treba da ga naruči svaka seoska knjižnica, a i svaka seljačka obitelj.

JEDAN MUDRI I TRI GLUPAKA. Djeci treba zabavnog i poučnog štiva. Samo zabavno štivo ne postizava svoju svrhu, a opet samo poučno štivo postaje vrlo često dosadno za nestašne dječje glavice. Zato su za djecu najbolje knjige, koje spajaju pouku sa zabavom. Takve knjižice izdaje Knjižnica Dobre Djece. Dosad je izdala deset takvih knjižica za djecu, a evo sada i jedanaeste! Ta najnovija dječja knjiga piše o jednom mudrome i trojici glupaka. Nosi naslov „Mudrijan", a napisao ju je Luka Perinić. Ko je pročitao Perinićevu dječju priču „Dugi Martin", pa „Trnovu Ružicu", koju je on preveo s francuskog jezika, i „Čarobni kamen", koji je preveo iz talijanskog jezika, sigurno će zaželjeti da pročita i njegova „Mudrijana". I tu je knjigu lijepim slikama ukrasio Kamilo Ružička. Lijepo je opremljena i uvezana. Stoji kao i sve dosad izašle knjige iz Knjižnice Dobre Djece 20 dinara... Sada je Nikolinje, treba da knjigama nadarimo svoju djecu! Nagradit ćemo ih pričama iz Knjižnice Dobre Djece, pa i „Mudrijanom"! Pored toga pretplatit ćemo ih na najljepši dječji mjesečnik „Malu Mladost", koja u pretplati stoji samo 10 dinara godišnje. Ima i uvezanih čitavih godišta „Male Mladosti", a stoje 20 dinara! Eto prekrasnog izbora knjiga za djecu! Tim knjigama možemo ih nagraditi za Nikolinje i za Božić — sigurno će im to biti najmiliji nikolinjski i božićni darovi!

EUHARISTIJSKI MOLITVENIK. Društvo sv. Jeronima izdalo je nov prekrasan molitvenik za štovanje Presvete Euharistije. Taj se molitvenik zove „Svagdanji poklon presv. Oltarskom Sakramentu". Sastavio ga je sam predsjednik Društva sv. Jeronima presvijetli gospodin dr Ferdo Rožić. Divan je to molitvenik i po sadržaju, u kojem će svaka bogoljubna duša naći najveće blago pobožnosti, a i oblik je molitvenika zgodan, ukusan, manji od drugih molitvenika. Stoji 15 dinara. Ako tko taj molitvenik uzme zajedno s ovogodišnjim jeronimskim članskim knjigama, dobiva ga po 10 dinara. Dakle jeronimski član dobiva i tri knjige i taj molitvenik za 20 dinara, pet knjiga i molitvenik za 30 Din, a devet knjiga i molitvenik to jest ukupno 10 knjiga za 50 Din.

Pošaljite još danas mali darak za hrvatski oltar u Jerusalemu na Društvo sv. Jeronima, Zagreb!

K BLAGDANU HRVATSKOG JERUSALEMSKOG MUČENIKA

Dne 14. studenoga slavimo blagdan jednog od najvećih hrvatskih ugodnika Božjih: blagdan jerusalemskoga mučenika bl. Nikole Tavelića, koji je na taj dan prije ravno 544 godine pretrpio mučeničku smrt u svetom Isusovu gradu Jerusalemu. U rodnom gradu bl. Nikole Tavelića, u Šibeniku, slavi se taj blagdan 16. studenoga. Ali kako je običaj za mnoge blagdane, da se prenose na slijedeću nedjelju, tako ćemo i mi svi u molitvama svojim proslaviti taj blagdan našeg hrvatskog jerusalemskog mučenika u nedjelju 17. studenoga. Kod svete ćemo mise te nedjelje upraviti tople molitve tom velikom hrvatskom blaženiku, da nam bude pred prijestoljem Spasiteljevim zagovornik i pomoćnik u nevoljama našim, koje su danas veće nego ikada, i da pod zaštitu svoju uzme cijeli hrvatski narod, čiji je i on sin bio na ovoj zemlji i čije je ime proslavio pred Bogom i ljudima više nego ijedan drugi Hrvat od pamtivijeka do danas.

Jest, bl. Nikola Tavelić ponos je svete vjere naše i dika svega hrvatskog naroda. Njemu je Bog udijelio milost, da je za vjeru Isusovu dao mučeničko svjedočanstvo u ime cijelog hrvatskog naroda u onom istom svetom gradu, u kojem je Spasitelj bio za spas sviju ljudi, sviju naroda, pa i za naš hrvatski, razapet na križu. Imademo mi Hrvati i drugih ugodnika Božjih i drugih mučenika, ali nijedan od njih nije doživio tolike milosti kao naš bl. Nikola Tavelić, nijedan nije ušao u nebesku slavu s onog istog mjesta na zemlji, s kojega je na nebo uzašao Spasitelj naš Isus Krist. To je od sviju Hrvata bilo dano samo bl. Nikoli Taveliću. U Jerusalemu, gradu smrti, uskrsnuća i uzašašća Isusova, staviše nevjernici bl. Nikolu Tavelića na muke i ubiše ga radi vjere Isusove, koje se nije htio odreći, a duša njegova uzdiše se iz tog najsvetijega grada zemaljskog u nebesku domovinu.

Kad je taj naš blaženi hrvatski mučenik baš u Isusovu gradu umro za Isusa, nema sumnje, da je posebno mio samom Spasitelju. I zato će zacijelo rado uslišati svaku molitvu, kojom se on kod Spasitelja zauzme za nas i za svoj hrvatski narod. Samo treba i mi da doista tog našeg blaženika i štujemo i častimo i da mu se molimo. Nažalost to premalo činimo, dapače većina Hrvata katolika i ne zna za bl. Nikolu Tavelića, kamo li da mu se moli.

Od ove godine uprijet ćemo sve sile, da se štovanje bl. Nikole Tavelića što većma raširi u hrvatskom narodu. Njemu u čast podiže cijeli hrvatski narod sada naše prvo narodno svetište u Svetoj Zemlji. Na obronku jerusalemske Maslinske gore u novoj crkvi Žalosne Majke Božje postavljamo oltar u čast bl. Nikole Tavelića. To je prvi put, da ćemo na taj način učiniti nešto u domovini Spasiteljevoj. Drugi katolički narodi već podigoše svoje crkve, kapelice i oltare u Svetoj Zemlji. Ne ćemo ni mi da zaostanemo. A zar nije najnaravnije, da prvi naš oltar u Svetoj Zemlji bude u čast onom ugodniku Božjem, koji je mučeničku krv svoju prolio u toj Svetoj Zemlji Isusovoj? Nijedan slavenski narod nema mučenika u Jerusalemu, samo mi Hrvati. To neka se zna pred cijelim svijetom. To će kazivati i naš hrvatski oltar bl. Nikole Tavelića u Jerusalemu.

Taj naš jerusalemski oltar bl. Nikole Tavelića izrađen je u Zagrebu. Uglavnom je već gotov. Još samo neke stvari treba na njem dovršiti. Treba njegovu ljepotu upotpuniti, da i po umjetničkoj ljepoti bude na diku hrvatskog naroda pred ostalim narodima svega svijeta. Tu treba još i dosta troška. Mnogi i mnogi već dadoše svoje prinose i darove za taj prvi naš hrvatski jerusalemski oltar. Ali ne dadoše još svi, koji također treba da svoje pridonesu za ovu svetu stvar. Bl. Nikola Tavelić će svima vratiti ljubav svojim zagovorom pred Isusom. A što nas više bude, koji ma i najmanji

BL. NIKOLA TAVELIĆ
Kip, koji dolazi na prvi hrvatski oltar u Jerusalemu, krasno umjetničko djelo hrvatskog kipara Ive Kerdića

dar damo za taj naš hrvatski jerusalemski oltar, to će većma biti prodičeno ime hrvatsko u svetom gradu Jerusalemu. Bit će to svjedočanstvo vjernosti našoj prema svetoj vjeri, za koju je bl. Nikola Tavelić život svoj dao u gradu Muke Isusove.

Molimo se dakle sada, u dane blagdana bl. Nikole Tavelića, tom našem blaženiku jeruzalemskom! Molimo mu se mnogo i pobožno! Uslišat će nas! A ako damo i koji mali darak za njegov jerusalemski oltar, bit će nam blagosloveno! Bit će to upisamo u vječnu knjigu časti i spasenja svega roda hrvatskoga.

(Darovi z hrvatski jerusalemski oltar šalju se na Odbor za sv. Zemlju, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. Tko daruje bar 10 dinara, dobiva na spomen sličicu sa cvijetom iz Svete Zemlje, blagoslovljenu na grobu Isusovu u Jerusalemu.)

Svetište Majke Božje Lurdske - Zagreb

Odobrenje nacrta za Lurdsko svetište

Gradsko poglavarstvo u Zagrebu odobrilo je 17. rujna nacrt za izgradnju hrvatskog zavjetnog Svetišta u čast Majci Božjoj Lurdskoj u Zagrebu, na Zvonimirovoj ulici. Tako su, hvala Bogu, uklonjene zapreke, pa će uprava Svetišta sada zatražiti dozvolu gradnje i od Ministarstva građevina i pravde.

Budući se računa, da više ne će biti nikakvih poteškoća za konačno odobrenje nacrta i dozvolu izgradnje, to je uprava Svetišta odlučila, da će 25. OŽUJKA 1936., na Blagovijest biti posvećen temeljni kamen monumentalne crkve, odnosno kripte, dakle na dan, kad je lurdska Djevica sv. Bernardici objavila: „Ja se zovem Bezgrešno Začeće".

Program svečanosti bit će objavljen netom od Ministarstva stigne zatražena dozvola i odobrenje.

Prijateljima Svetišta preporučanmo da nastave moliti Lurdsku Djevicu, da joj u našem hrvatskom Zagrebu što prije uzmognemo sagraditi ovaj veličanstveni hram. **UPRAVA SVETIŠTA.**

Milodari za gradnju Hrvatskog Zavjetnog Svetišta Majke Božje Lurdske

Jednokratni doprinosi iz Zagreba:

Po Din 370: Z. i F.

Po Din 100: Doležal Marija.

Po Din 60: Teklić Zlata, Obitelj Wintersteiger, Krmpotić Dujo.

Po Din 40: Vrućina Zora, Sanger Marija.

Po Din 50: Dr Kraus, N. N., Ing. S. C., V. Vasić, N. N., Goropić Petronila, N. N., N N., N. N., Sayer, D. Vasić, Čimić Zorka, Dr Ž. pl. Farkaš, Kovačić Lipovec Sabina, Dobrunić Josip (u zahvalu), Obitelj Bedeniković, Dr V. Novosel, Obitelj Čorko, Dr Manojlović, N. N., Praček Marija (u zahvalu), Obitelj Janson, Skolan Ivan, Broz Milan, N. N., B. Milinov, Dr Alexandar Gahs, Kovačić Marija, Obitelj Kolić, Šenbuhner Leopoldina, Vahtarić Blaž, Brajković Melena, Vađan Eleonora, Petar Milan, N. N, N. N., Bizjak, Đuro i Ruža Sviben, Tajništvo Prve Hrvatske Štedionice, Dobrinić Josipa (u zahvalu), V. Č. Volović Josip, Goluban Stjepan i Otilija, Dr Leušić Đuro, Solar Franjo, Đurak Krešimir, N. N., Tkalčić Krešimir, Ramušćak Milan, Elijaš Marija, A. Grivičić, N. N., Zuber Gusta, Stibrić Magdalena, N. N., Mr. M. Gavrančić, Č. S. Sv. Vinka, E. M. V. Zorko Ana, Obitelj Šmid, Č. S. Sjemenište, Krleža Milan, Knežić Anka, Dagarić Josipa, Knezić Anka, Klarić Vjekoslava.

Po Din 20: Marek Mara, Križanec Franjo, Drašić Katica, Cvilinder Florijan, Ing. Uroić, Polak Vladimir, Štiglić ud. Marija, Radošević Marija, Muran J., Kovačić Lina, Brlek Marija, Obitelj Juranić, Obitelj Ljubović, Obitelj Horvat, Jedan Židov, Lončarić Katarina (d. 25), Tomić Josip, Lisac Terezija, Premužić Ivo, Janković V., Škrnjug Franjo, Obitelj Murko, Ing. Miklaušić, N. N., Mohr Viktor, Blažević Slava, Susić T., Braća Paspa, Zorić i Pučar, Obitelj Kožuh, Udruženje Jug. Ing.

Po Din 26: Obitelj Sazany.

Po Din 30: N. N., N. N., Obitelj Jemrić, Opat Ljudmila, Markotić Ivan, N. N., Gorupić N., Posilović Marija, Prebeg Vanja, N. N., Borčić Ljuba, Panić Jozefina, Delinger Marija.

Po Din 10: Skezedonig Josipa, N. N., Vjember Vilma, N. N., N. N., N. N., Ocvirek Marija, Kos Miroslav, Jelinek Fridrih, N. N., Bedek Branko, Jutriša Marija, Stipusin Ivan, N. N., Malinarić K., N. N., N. N., Butigan Jakov, Huba Justa, Cagarikć Ivan i J. Cagarić Josipa, Vranc Slavo, Frančić Slava, Rožić Jelisava, N. N., Podgorski Meru, Petrišić Mirko, Jurtović Fanika, Ridil Ernest, Šver Martin, Miholić Bara, Jelačić Janko, Šilak Eugen, Topolčić Ivan, Fanjor Dora, Jalušić-Ježić, Rusan Vjekoslav, Udoletnjak Tomo, Bertić Jakov, N. N., Bakić Katica, Ban Katarina, Kmerit Ivan. Kamović Stipetić Jagica, Đesić Alfonza, Svitković Milan, Hervaj Tereza, Richter Franjo, Kovač Anka, Hrvoj Tereza, Ralašić Katarina, Kosina Josipa, Solunić Franciska, Čulinović Ivka, Semjanec Angela, Breško Josipa, Kunetz Zora, Ehrmann F. (u zahv.), Tumpa Jelka, Štivić Katica, Piljak, Covorski Ljubica, Zlomislić Ivka, Dolenec Ruža, Cerovski Ljubica, Bohunik Olga, Medvedec Fanika, Gđa Mihatović, N. N., Rukavina Ida, Gaat Marija, Brakić Katica, Pribarić Marija, Dr Vinek Branko, Prof. Lukas F., Zajc Josip, Jutriša Marija, Fink Ivana, Stjepašin Ivan, Frančić Slava, Rumac Stjepan, Fresil Julka, Broz Stjepan, Mišković N. N., Silak Eugen, N. N., N. L., N. N., Matohnik, Jurina K., Šiprak, Grmbić Milka, Fischbach Hermina, Piksa Marija, Ožeg Štefa, Gotal Jelisava, O. S., Procajić Gizela, Spirštein Berta, Sročić Terezija, Sranto Matilda, Kunert Barbara, Debeljak Berta, Margeti Mihalić Jelka, Gužvinac Marija, Martinjak Ivo, Petroci Josipa, R. D., Šotola Ljubica, M. D., Grims Marija, Procaić Gizela, Hršak Slavica, Gotal M., Pfeifarić Terezija, Herceg Štefa, Fischbach Hermina, Grčević Hilda, Žagać, Procaić Gizela, Šotola Ljubica, Schmidlehaer Marija, Strenj Marta, Gotal Jelisava, O. S., Lukman Ružica, Broča Benći, Bergen Sais, Barešić Edo i Katarina, Groskovnjak Marija, Stjepušin Ivan, Pavletić Alojzija, Dr Klemec Marija, Barušić Julka, Mijatović Marija, Saparnik Ana, Todorović Milica, Babić Josip, Brozović Srećko, Dr Pinjuh Slavko, Jelačić Janko, Jandrić Ivanka, V. Č. Gorvat Matija, Turnar Ljubica, N. N., Glavan Ljubomir, N. N., Petruša Stjepan,

Petrišić Mirko, Prelom Marija, Inž. Uržić, Bujas Josip, Dr Krušlin Edo, Uhrl i Drug., Gažić Fanika, Behrmann Vladimir, Horner Isidor, Piljak Dragutin, Mogut Marija, Lemarčić Andrija, Domane Franjo, Supan Zlata, Krivošić Leo, Schoppel Ivo.

Po Din 60: Skupila Sokasy Živka (Ludbreg).

Po Din 20: Dr Narutović, Gustilin M., Salezijanci, V. Č. Hajduković Filip, Cvetko Josip, d. V. Č. Milković Ivan, Šnidarić Anka, Pristolić Marija, N. N., Zajc Josip, Rukavina Rudu, Kastner i Oehler, Pavelić Marija, Matišić Ana, Markulin Branko, V. Č. Župni Ured Sv. Marije, Filipec Josip, Matko Janko, Delić Ivo, Čorko, Kutnjak Anka, Smolčić Katarina, Zorko, Bublić Ana, Obitelj Čulinović, Kirhe Terezija (u zahv.), Biondić Ivan, Knezić Rozalija, Prekrat Paula, Remeta Jenka (u zahv.), Potovečki Vilma, Posilović Marija, Dominiković Terezija, Tivadar Anton, N. N., N. N., N. N., Pregl Rendulić Anka, Šeratnik Marija, Kumetz Zora, Radoha Terezija, Obitelj Gusić, Doležal Antonija, Potočnjak Sofija, Bandur Zenaide, Šimanović Josip (u zahv.), Vrbanić Vera.

Po Din 20: Krvarić Gabrijela, V. Č. Vopaković Franjo, Dejanović Drago, V. Č. Milković Ivan, Dočkal Ruža, Prelog Hadoltina, Zdenković Artur, Turač Berto, N. N., Smolar Josip, Ruben Eugen, Čulinović Lenko, Ledera Paula, N. N., Drnić Nelka.

Prigodni doprinosi iz Zagreba:

Po Din 1000: Obitelj Bjelokosić (u zahvalu).

Po Din 320: Z. i F.

Po Din 240: Svoboda Zlata.

Po Din 200: Bival Antun, vlč. Tomislav Štahan.

Po Din 150: Petar Milan, i Devčić Nada (u zahvalu).

Po Din 100: Tomljenović Anka, Špoljar Magdalena, Doležal Marija, Res Anton, Kašner Dragica, Šakić Cecilija (u zahvalu), Dr Josip Marić, Kos Roza, Veronika S., Špoljar Magdalena, Podvaršak Vjekoslav, Žugčić Rozalija, Rehak Paula, Vlč. Vilim Pernjak.

Po Din 50: Karpati Marija, Dom za zašt. djevojaka, Trumbić Dr Ante, Šarić Staša, Sviben Đuro, i Ruža, N. N., Griesbach i Knaus, N. N., Koren, Juranić Dragutin, Taszowski Delfina, Zergollern Ružica, Klaužer Anton, Frochlich Paula, Tomašić Marija, Kozelka Anka, N. N., Obitelj Tomić, Klaužer Anton, Presiček Rezika, Barlović Slava, Drenig Hilda, Maurović Ana, Vel. Č. Turato, kateh., Klaužer Anton, Korent, Potočnjak Sofija (60), Mirković Šimica.

Po Din 40: N. N., N. N., Rolić Ljubica, Margaretić Marija, Markovac Marija (sakupila). Rebernišak Vilma.

Doprinosi iz pokrajine:

Beograd: Preč. O. Petar Vlašić 1000. — **Đakovo: N. N.** 1000, N. N. 300 (intencije). — **Bijela** : Don Vicko Galvani 50. — **Badljevina:** Lončarević Agneza 10, Verhar Antonija 10 (mjeseč.). — **Bošnjaci:** Maleničić Nedica 50 (u zahv.). — **Bučić** (kod Travnika) : Gela Katica 30. — **Bebrina:** Preč. Didović Franjo 10 (mjes.). — **Bjelovar:** Gašpar Marija 10 (mjes.) — **Blato:** Petković Mici 10 (mjes.) — **Biograd:** Santini Marija 10. — **Bosiljevo:** Maršić Marica 20. — **Beograd:** Glasnović Drago 20. — **Drenovci:** Janjić Marija 10. — **Dubrovnik:** Kan. Antun Liepopili 50 (mjes.), Bijelić Iza 10, Bulimbašić Ivan 10 (mjes.). — **Cerje Tužno:** Mihalić A. 10 (mjes.). — **Cavtat:** Dagonig Don Ivo 10. — **Čičkovina:** Zdelar Amalija 25. — **Gornji Vakuf:** Anka ud. Đikić 20. — **Gospić:** Bačić Marija 10 (mjes.). — **Gračac:** Lukić Olgica 10 (mjes.). — **Gračac:** Lukić Olgica 10 (mmjes.), Mesić Marta 10 (mjes.). — **Hrv. Kostajnica:** Luburić Anka 5 (mjes.). — **Irig:** Krvarić Ružica i Mara 10 (mjes.), N. N. 2. — **Ivanić Grad:** Novačić Katica 25, Matica Ana 25. — **Ivanska:** Vlč. Aleksa List 300 (intencije). — **Jastrebarsko:** Pšeničnik Ljubica 10

(mjes.). — **Jakšić**: Prates Irena 5 (mjes.). — **Josipdol**: Božičević Kata 10. — **Komin**: (Sv. Ivan Zel.): Popovec Stjepan 10. — **Kaluni**: Preč. Dr Miroslav Vulić 100. — **Kostajnica**: Fröhlich Antuna 30 (mjes.). — **Karlobag**: Bačić Marija 10 (mjes.). — **Karlovac**: Varda Julija 12, Horvat Paula 20 (u zahv.). — **Kraljevica**: Prof. Valjato Iv. 50. — **Kapela Podrav.**: Hrupec Marija 20. — **Kostajnica**: Tomulić Antonija 50. — **Livno**: Janovska Hela 50. — **Mostar**: Grahovac Antonija 30. — **Martijanec**: Zdelar Amalija 15. — **Novigrad Podrav.**: Vizovari Stjepan 100 (mjes.). — **Nova Kapela Batrina**: Vlč. Dragutin Belavić 100 (intencije). — **Omišalj**: Turato Mara 10 (mjes.). — **Osijek**: Melmuk Betika 20, N. Ilakovec 20. — **Pag**: Meštrović Valentin 10. — **Pale** (Sarajevo): Erjavec Lina 50. — **Petrovaradin**: Vuković Jozefina 100. — **Plešce**: Mihelčić Hilda 10. — **Peteranec**: Ilotić Franjo 10. — **Petrijanec**: Herceg Mara 20 (u zahv.). — **Požega Slav.**: Molnar Slavko 10. — **Ruski Krstur**: Hranilović Zora 50. — **Sv. Juraj u Trnju**: Vlč. Viktor Mueller 200 (intencije). — **Slav. Brod**: Durbešić Nevenka 25 (mjes.). ,Sobol Ivana 50, Tunuković Luka i Roza 10 (mjes.). — **Sušak**: Fadiga Marija 100, Bukovac Ana 40. — **Subotica**: Kujundžić Klara 20 (mjes.). — **Šemovec**: Dukarić Mijo 10 (mjes.). — **Seget**: Muštra Toma 10. — **Suhopolje**: Buček Anka 10 (mjes.). — **Slav. Požega**: Luketić Josip 40. — **Slatina Podr.**: Jurinić Marija 20. — **Sotin**: Majcan Josipa 10. — **Sarajevo**: Novaković Milica 30 (mjes.). — **Senj**: Biondić Ivan 30. — **Turbe** (Travnik): Mihić Mara 50. — **Split**: Šetina Fany 30. — **Topusko**: Župni Ured 43 (dar 6-totice). — **Travnik**: Zec C sarija 90. — **Velika Gorica**: Sokić Milka 5, Fanton Zlata, 5, Lesić Olga 5, Moslavec Vilma 5, Toth Anka 5, Leber Barbara 5, Ratko Katica 5 (sve mjesečno); Bočkaj Sofija 10, Ljubica Demerec 20 (mjes.). — **Varaždin**: Streny Marta 20, Kučer Anka 20 (mjes.). — **Vrapče** (bolnica): Šabalja Antun 50. — **Zemun**: Mihelčić Hilda 10 (mjes.). — **Zenica**: Šumiga Martin 10 (mjes.).

IZ AMERIKE

Chippura: Trebotić Mare i Lorenc 1 dolar (u zahvalu). — **Allentown**: Bolkovac Mirko 3 dolara. — **Crested Butte**: Fisher Antonija pol dolara. — **Cleveland**: Trebotić Mare 1 dolar (u zahvalu). — **Glowersville**: Spigelski Đuro 1 dolar. —

PREPORUČUJU SE U MOLITVE:

Cerje Tužno: Mihalić A. — **Sela kod Siska**: K. Jurina. — **Slav. Brod**: Matić Tomo. — **Gornji Vakuf**: Anka ud. Đikić, sebe i svoje. — **Gračac**: Olga Lukić i Mesić Marta. — **Seget**: Muštra Toma. — **Jakšić**: Irena Protes. — **Ivanska**: L. A.

ZAHVALNICE MAJCI BOŽJOJ LURDSKOJ

Zahvaljujem se Majci Božjoj Lurdskoj za pomoć u nevolji i ozdravljenje. — Prilažem dar za novo Svetište.

Bošnjaci, 1. lipnja 1935. **Nadica Maleničić.**

Primite ovaj mali prinos (50 Din) za gradnju Vaše crkve u čast Majke Božje Lurdske, kojoj sam se u bolesti, a i danas utjecala i koja mi je pomogla.

Zagreb, 9. lipnja 1935. **Mirković Šimica,** ud. ban. savjetnika.

Zahvaljujem presv. Srcu i Majci Božjoj Lurdskoj, što su me više puta uslišali. U zahvalu darujem doprinos za gradnju Svetišta.

Novaves (Petrijanec), 29. rujna 1935.

Herceg Mara.

Draga Gospa Lurdska spasila je život mome bratu. Hvala i dika neka uvijek bude Gospi Lurdskoj!

Karlovac, 23. kolovoza 1935. **Varda Julija.**

Šaljem 1 dolar za gradnju crkve Gospe Lurdske u znak zahvalnosti za uslišane molitve i preporuča se u buduće dragoj Gospi.

Chippura. **Trebotić Mare i Lorenc.**

U zahvalu dragoj Gospi Lurdskoj i sv. Antunu za uslišanu molbu šaljem dar za Svetište.

U važnu poslu obratila sam se Majci Božjoj, koja me je uslišala, pa joj se javno zahvaljujem i prilažem darza gradnju Svetišta Majke Božje Lurdske.

Bučić, (kod Travnika), 4. srpnja 1935.

Gela Katica.

Radi ozdravljenja moga jedinog sina šaljem u čast Majci Božjoj Lurdskoj za Svetište doprinos od Dihn 50.

Turbe, kod Travnika, 2. rujna 1935.

Mihić Mara.

Želim da javno zahvalim dragoj Gospi Lurdskoj, koja me je uslišala, kad sam je molila za zdravlje moje i moga supruga i za mir te sam od nje mnogo milosti dobila. Prilažem 1 dolar za Svetište.

Cleveland, 23. srpnja 1935. **Trebotić Mare.**

Hvala Ti, o presveta i prečista Djevice, Majko Božja Lurdska, koja si me svojim svetim zagovorom izbavila iz velike nevolje. Molim ti se, budi mi u pomoći sve do konca moga života. U znak zahvalnosti prilažem dar za Svetište.

Zagreb, 28. kolovoza 1935. **Rebernišak Vilma.**

Zahvaljujem za uslišane molbe po zagovoru blažene Djevice Marije, sv. Josipa i sv. Antuna.

Gerovo, 19. kolovoza 1935. **Reljac Filipa.**

Od srca se zahvaljujem blaženoj Djevici Mariji, našoj dobroj Majci, sv. Josipu i sv. Antunu i sv. Tereziji, što mi je ozdravilo dijete od teške difterije i još težih posljedica.

Brod na S., 29. kolovoza 1935. **Šalamon Rozina.**

U svojoj nevolji utekla sam se bl. Dj. Mariji, Majci milosrđa. — Molba mi je uslišana, pa se ovime javno zahvaljujem.

Kostajnica. **V. Z.**

Za Kruh sv. Antuna:

Crested Butte: po 25 c: Štimac Petar, Sedmak Josip, Fisher Antonija.

Za sv. Mise:

Crested Butte: Fisher Antonija 1 dolar, Sedmak Josip 75 centi.

POVJERENICI:

Stari — Vicić Ivanka: 20 (mjes.), 20 (kolovoz), 25 (svibanj), 20 (lipanj), 20 (srpanj).

Varaždin — Strmšek Vikica: 95 (lipanj), 90 (travanj), 70 (kolovoz i rujan).

Varaždin — Supan Otilija: 280 (srpanj), 205 (svibanj), 140 (lipanj), 180 (rujan), 100 (kolovoz).

Karlovac — Bledšnajder Božena: 170 (srpanj), 85 (kolovoz), 200 (lipanj), 120 (rujan).

Varaždin — Orešković Slava: 150.

Babinac: Nemet Franjo: 60.

Pribić-Krašić: Ričar Zlata 200 (svibanj).

Sela kod Siska — Jurina Katica: 220 (lipanj, srpanj i kolovoz).

NAŠI DRAGI POKOJNICI

Sotler Rudolf, Stanković Olga, Mandić Katica, Beljan Uršula, Mesarić Ruža, svi u Zagrebu. Počivali u miru! - Ove i sve pokojne dobrotvore Svetišta preporučamo u pobožne molitve kroz ovaj mjesec, koji je posvećen dušama čistilišta.

Još imamo nešto sv. misnih intencija. Gospoda svećenici, koji bi htjeli da preuzmu nekoliko intencija na korist Svetišta, neka se obrate na Upravu Svetišta Majke Božje Lurdske, Zagreb, **Vrbanićeva** ul. 13.

Lurdska voda. Na upit pretplatnika javljamo, da još imamo nešto lurdske **vode. Kome treba,** neka je naruči na gornju **adresu.**